

ANABELA BASALO
DVOSTRUKA PREVARA

1. Poglavlje

– Ne mogu da verujem da ponovo nalaziš izgovor! Prošle godine si nenadano dobio bolove u leđima, pretprošle si imao suviše posla, a ove godine se pojavljuje taj glupi kongres o kome nisi rekao ni reč sve do danas! Bobane, u čemu je problem? Da li je naš brak toliko postao dosadan da ne želiš čak ni da otputuješ negde sa mnom?

Una je gledala u svog muža i pokušavala da s njegovog lica pročita odgovor. Velika dnevna soba davala mu je dovoljno prostora da se šeta od zida do zida i tako izbegne da je gleda pravo u oči.

– Nema to veze s našim brakom, nemoj da počinješ opet. A za kongres sam saznao tek juče, nisam stigao da ti kažem.

– I šta sad? Pustio si me da nam uplatim aranžman i to će proći?

– Zašto bi propalo? Idi ti, povedi nekog. Povedi sestru, ona sigurno ništa ne planira.

– Ivana ne može i ove godine da mi pravi društvo, znaš da je dobila novo radno mesto i nema odmor do septembra.

– Onda povedi prijateljicu, neku od onih koje ti dolaze u salon. Imaš ih toliko, jedna sigurno hoće u Grčku.

– Da, one su baš besposlene i samo čekaju da mene muž ispali, pa da se pokupe i idu sa mnom na letovanje!

– Pa nisu baš ni zaposlene kad su ti svaki drugi dan u salonu.

– One samo brinu za svoj izgled. Uostalom, da njih nema, ni ja ne bih zarađivala.

– Dobro, dobro, neću sad o njima. Nek su žive i zdrave i neka se uređuju kod tebe.

Shvatila je da nema svrhe da se s Bobanom više raspravlja o letovanju kome se toliko radovala. Bila je sigurna da je ove godine neće ostaviti na cedilu. Kad mu je pre tri nedelje rekla da bi volela da idu u Grčku, pristao je. I od tad je ona jurila dobar aranžman, dok je on ćutao i samo klimao glavom kad god bi mu objašnjavala zašto joj se neki nije dopao. Napokon je našla skup ali fantastičan

aranžman na Kritu u trajanju od petnaest dana i rezervisala ga. Imala je nameru da sutradan ujutru uplati novac, ali je prvo htela da i on potvrdi da mu se Krit dopada. Nije se nadala da će joj reći kako je iskrsla pozivnica za prestižni stomatološki kongres u Beču, baš u vreme kad je ona rešila da zatvori salon, o tome obavestila mušterije i planirala da ode s mužem na letovanje. U sebi je pomislila kako je ipak bilo pametno što nije platila aranžman, mada je Bobana slagala da je već sve sređeno kako bi pokušala da ga navede da promeni odluku.

– Bobane, ovo nema smisla. Već treću godinu ne putujemo zajedno. Ja stvarno... ne znam. Otkad je Goran otišao u Ameriku, sve se promenilo. Ti više nisi čovek za koga sam se udala. Zabiješ se u ordinaciju i kao da bežiš od mene. Ne mogu više ovako. Kao da nemam muža već cimera, a i cimer bi ponekad bio kod kuće, razgovarao sa mnom, izašao da prošetamo...

Boban je nervozno prošao rukom kroz sve ređu kosu. Bio je jedan od njih muškaraca koji nisu sedeli, već ćelavili. No, i dalje je bio jako zgodan i Una je toga bila svesna. Njegove plave oči bile su prodorne, a usta puna. Imao je stav koji je jasno govorio da je uspešan, bogat i da ume da bude neodoljivo šarmantan. No, Una je taj šarm u poslednje vreme viđala samo kad bi se našli u nekom društvu, uglavnom njegovih kolega i njihovih žena.

– Umoran sam i želim samo da legnem u krevet. Goranov odlazak u Ameriku nam je, normalno, promenio život, više nema deteta u kući kome posvećujemo pažnju tako da je prirodno da osećaš nedostatak. Ali nemoj to da projektuješ na naš brak. Radim kao konj i sama to znaš, a sve slobodno vreme se trudim da provedem sa tobom.

– Nije istina, Bobane! U slobodno vreme ili spavaš ili gledaš televiziju.

– A što svako treće, četvrto veče izlazimo s nekim?

– To nije tvoje slobodno vreme. To su tvoje kolege od kojih ima koristi i s kojima ja moram da se viđam zbog tebe.

– Opa, sad ti ni oni ne valjaju!

– Želim da budem s tobom, nasamo! Koliko dugo nismo spavali?

Za Bobana je ova tema u poslednje vreme bila tabu. Zastao je na trenutak, a onda mu je lice pocrvenelo. Una je znala da će uskoro pobeći s bojišta.

– Izvini, ali nisam valjda samo ja za to kriv?!

– A ko je? Ja sam pokušavala da te dodirnem, da te zagrlim...

– Mi smo dvadeset godina zajedno, Una! Ne očekuj da me tvoj zagrljaj tek tako može podići. A i nisam ja više mlad. Možda bi trebalo da se više potruđiš.

Izašao je iz dnevne sobe i uputio se ka stepeništu koje je vodilo do spavaćih soba i kupatila. Una je ostala užasnuta.

2. Poglavlje

Iako je bilo već devet sati uveče, skuvala je sebi kafu i upalila cigaretu. Po koracima koje je čula odozgo mogla je da nasluti šta je sve radio – tuširao se, obukao pidžamu, upalio televizor u spavaćoj sobi i legao. Na to je navikla. Od nje se očekivalo da ode za njim, legne pored njega i prati program koji je on izabrao sve dok ne počne da hrče i daljinski mu ne ispadne iz ruke. Ali večeras nije mogla ni da zamisli da bude u krevetu s njim. Uvredio ju je. Posredno joj je rekao da ga ona više ne privlači, da nije inspirativna, da mu je dosadno, da spava pored nje bez ikakve želje da je dodirne, da vode ljubav.

Nedostajao joj je sin, njen Goran. Pre tri godine odlučio je da ode u Ameriku na šest meseci, ali je ubrzo postalo jasno da se neće vraćati u Srbiju. Upoznao je Amerikanku čiji su roditelji posedovali lanac butika i verio se s njom. Uspeli su da mu brzo srede papire i postao je pravi američki zet. Od tada su ga videli samo jednom, ali nije poveo verenicu. Javljao se često, no Una je znala da mu više nije potrebna i to ju je bolelo. Goran je bio jedina, samim tim i razmažen, i najviše je krivila Bobana što mu je pružao sve što bi

poželeo. Ona je htela drugačije da ga vaspitava, ali nije mogla da se izbori s ogromnom posesivnom ljubavlju koju je otac pokazivao prema sinu. Sad kad je Goran bio daleko, sve se promenilo. Boban je postao hladan, nezainteresovan za stvari koje se tiču kuće. Ordinacija im je bila u prizemlju, pa je uvek slao mladog asistenta Branka da od Une uzme ono što je spremila za jelo i ručao bi na pauzi, u ordinaciji. Ipak, ova 45-godišnja žena se nadala da će vreme ponovo učiniti nešto od njihovog braka. U poslednje vreme je počela da sumnja i u Bobanovu vernost. Ne samo da je nije doticao u krevetu već je petkom uveče odlazio na fudbal i vraćao se u sitne sate. Mirisao bi na alkohol i nosio lepu odeću u kolima u kojoj se i vraćao kući, ali je govorio kako se nakon fudbala društvo okuplja u jednoj kafani i tu se vode dosadne muške priče uz vino. Nije htela da ga proverava. Smatrala je sebe ponosnom ženom, uspešnom u svom frizerskom salonu u kome su se frizirale mnoge javne ličnosti i žene biznismena. Sebi je i dalje bila lepa, vodila je računa o figuri, tri puta nedeljno odlazila je na aerobik, ponekad i na plivanje, tako da joj je figura bila kao u mlade devojke, bez grama sala. Stepenasto ošišana kosa bila je ofarbana u plavo, a njeno lice je i dalje odolovalo borama. Trudila se da uvek bude savršeno namirisana i obučena.

Oboje su lepo zarađivali i mogli su sebi da priušte dva nova automobila u garaži, veliku kuću i sve ono što im omogućava život bez finansijskih problema. Ali nekad joj se činilo da je to najvažnije za održanje porodice. Sad kad je njen brak postao samo navika, i to loša, pitala se da li im je posao oduzeo trenutke kad su mogli da više razgovaraju, da se više upoznaju, da prihvate jedno drugo i činjenicu da stare i da se među njima nešto mora menjati kako bi osvežili brak. Bilo je besmisleno imati novca, a živeti bez radosti.

Una nikad nije bila ljubomorna. Znala je da je njen muž poželjan muškarac, kao što je znala i da je ona poželjna žena. Znala je da ga mnoge pacijentkinje potajno žele, nekoliko puta je videla ljubomoru u njihovim očima kad bi ih srela dok su ulazile ili izlazile iz ordinacije. Ali od kada je počela da sumnja u Bobanovu vernost, osetila je užasnu ljubomoru koja ju je grizla. On je bio muška-

rac i nije mu verovala da je njihov seksualni problem zapravo odraz njegovih godina ili nemoći. Ona ga više nije privlačila, ali neka druga je svakako mogla da ga probudi. Redak seks u poslednje tri godine ipak je pokazivao da Bobanu nije potrebno mnogo da mu se volja i snaga sjedine.

Pitala se šta da radi. Da li da odustane od putovanja? Nije htela da ide sama, a znala je da njena sestra ove godine neće moći da bude zamena kao što je bila prethodne dve. No, što je duže razmišljala, sve je više želela da mu se na neki način inati. Ako bi ostala kod kuće, Boban bi je smatrao krpom, ženom koja ne može da se snađe bez njega. Nije htela da mu dozvoli da misli kako je očajna, a nije ni želela da se dve nedelje odmora pati kod kuće. Žene koje su joj dolazile u salon razmenjivale su svoja bračna iskustva i ona je znala da mnoge od njih nisu zadovoljne i da se žale kako muževi nemaju dovoljno vremena za njih. Ali one su sve imale živote i van kuće, izlazile su s prijateljicama noću, putovale za vikende, imale ljubavnike. Una nikad nije ni pomislila na drugog muškarca, ali je isto tako bila svesna da se samo u salonu dešava nešto što nema veze sa Bobanom, a i to što se dešavalo, bili su neki tuđi životi.

Zato je rešila da te noći prespava na kauču, a ujutru ode u turističku agenciju i pronađe sebi ventil za večerašnju svađu.

3. Poglavlje

Una je teško ustala i odmah joj je bilo jasno da je prespavala vreme u koje uobičajeno ustaje. Odavno nije navijala sat jer bi Boban preuzimao tu dužnost, a on je bio neverovatno tačan i insistirao je da doručkuje i popije kafu pre nego što otkuca osam sati i on bude u svojoj ordinaciji. S njim je ustajala i Una, mada je njen salon radio tek od deset sati. Doručkovala bi s mužem i na taj način se osećala boljom suprugom. A ovog jutra Boban je svoj doručak spremio sam, a kafu je, očigledno, rešio da popije sa asistentom u ordinaciji.

Mada ju je vređalo što se njen muž nije potrudio da popravi stvari, da je trgne i probudi, da joj skuva kafu i tim jednostavnim gestom pokaže kako mu je bar malo žao zbog svađe, Una je rešila da ne pada u očajanje, već da sprovede svoj plan za put. Rešila je da u agenciji traži neki luksuzan aranžman za jednu osobu, a da destinaciju ne otkrije Bobanu. Već je rešila da neće poneti ni mobilni telefon, pa neka se on pita gde mu je žena dve nedelje. Ali kad je shvatila da neće moći da stigne do agencije pre otvaranja salona, pomerila je planove za popodne, kad joj je u salon dolazila njena nekadašnja učenica a sad radnica Vera. U Veru je imala poverenja, a u ostale dve devojke koje su s vremena na vreme pomagale kad bi za to bilo potrebe nije baš ulagala neke nade. Za njih su ostajali poslovi pranja kose i čišćenja radnje u danima kad bi bila velika gužva.

Na brzinu se istuširala, spretno pokupila kosu u punđu i izabrala crveni komplet sa suknjom iznad kolena, pomislivši da će je Boban videti kroz prozor ordinacije kad bude ulazila u kola. Nadala se da će bar malo biti ljubomoran na njen izgled i kajati se što joj se nije izvinio.

Bobanov auto uvek je bio parkiran ispred kapije, a njen u dvorištu. Pošla je da otvori kapiju, ali je shvatila da će morati da pozove muža da pomeri njegov „mercedes“ jer joj je zagradio izlaz. Nervirala se, nije baš želela susret s njim, pogotovo u ordinaciji gde je, verovatno, već bio neki pacijent pred kojim bi bilo besmisleno izigravati ljutu i hladnu ženu. Boban i Una su imali jedan prećutni dogovor koji je uvek funkcionisao – naime, ma koliko da su bili ljuti jedno na drugo, u društvu prijatelja ili klijenata glumili su kako se savršeno slažu. Istina, nije bilo mnogo potrebe za takvim predstavama, njih dvoje su se retko svađali, a i svaka svađa bi se vrlo brzo završavala, ali u poslednje vreme Una je bila svesna da se taj dogovor sve više koristi i da za glumom ima sve više potrebe. Krenula je ka vratima ordinacije, ali je iz nje izleteo mladi asistent Branko noseći u ruci ključeve od auta.

- Doktor mi je rekao da ja pomerim njegova kola.
- U redu, hvala, Branko.

Odahnula je shvativši da ipak neće morati da se sretne s mužem, a bilo joj je drago što ju je Boban video kroz prozor kad je kretala ka ordinaciji, što znači da je morao da primeti i kako je doterana i obučena. Branko je pomerio „mercedes“ i crveni „sitroen“ je poju-rio kroz kapiju.

4. Poglavlje

Najnovija metoda dubinskog pranja kose dovela je u Unin salon nove mušterije. Od kada ga je pre tri meseca primenila na prvoj stalnoj mušteriji, svakodnevno su joj dolazile nove, isključivo po preporuci. Njen salon je bio pun čitavog dana.

Negde oko podne pridružila joj se Vera, bucfasta devojka izra-zito kratke kose. Nekada je Una za nju mislila da je previše muško-banjasta, ali sad joj to nije smetalo jer je Vera bila poznata po ume-šnim, nežnim i magičnim prstima kojima je pravila frizure kakve se samo poželeti mogu. Bilo je mušterija koje nisu ni Uni dozvoljava-le da im petljaju s kosom, već su strpljivo čekale da Vera bude slo-bodna. Una se često šalila kako je učenica prevazišla učiteljicu, ali je bila ponosna što je tako i samo se nadala da će mlada frizerka još dugo biti operisana od snova da ima sopstveni salon. Dala joj je sjajnu platu, a i bakšiš je bio dobar, pa Vera nije smatrala da treba da menja bilo šta.

Dve mušterije bile su pod haubama za sušenje kose, a svakog časa su očekivali da se pojavi još jedna. Tu kratku pauzu Una i Vera su iskoristile da naruče kafu iz susednog kafića i odmore noge.

– Jesi li rešila gde ćeš na odmor kad zatvorimo salon?

Vera je slegla ramenima.

– Ne znam, ako mi dune, otići ću na more.

Već je Una znala sve o Verinoj impulsivnosti. Radila je sve u jednom danu, nikad ništa nije planirala unapred više od nekoliko sati, nije imala strah od lošeg smeštaja, lošeg putovanja, niti od loše

hrane. Divila joj se, ali ipak nije mogla sebe da vidi kao nekog ko bi seo u kola i krenuo na put a da ne proveri ulje, gume i ostale stvarčice na kolima, a posebno da ne zna kuda tačno ide i u kakvom će smeštaju biti.

– Sigurno ćeš kao i uvek da se samo jedan dan probudiš i spakuješ.

– Poznajete me... Takva sam, ne volim da se opterećujem glupostima. A vi? Jeste li juče završili sve oko Grčke?

Una je zavrtela glavom.

– Nisam, ali na svu sreću. Danas je trebalo da odem i dam novac, ali se...

U pola rečenice prekinuo ju je ulazak visoke crne žene u žutoj modernoj kabanici i žutim pantalonama s velikim džepovima.

– Jel' kasnim? Izvini, draga Una, ali morala sam do kancelarije da potpišem neke ugovore. Ubija me posao, ubija!

Una je dozvolila da je ova žena zagrlji i pored činjenice da nije podnosila te besmislene zagrljaje mušterija. Ali radilo se o Marini, jednoj od najuticajnijih žena koje su bile redovne mušterije u salonu i zbog koje su i druge žene počele da dolaze. Marina je bila na čelu velike farmaceutske kompanije, poznata kao uspešna poslovna žena. Naravno, jako je držala do sebe i trudila se da i pored žestokog poslovnog tempa uvek stigne da izgleda fantastično. Imala je godina koliko i Una, ali na njenom licu i telu bile su vidljive posledice plastičnih operacija kojima nije odolevala – sva je bila zategnuta, bez bora, bez viška kilograma. Ali i ponašanje joj je ponekad bilo plastično, tako da je Una izbegavala svaki Marinin poziv na neki koktel ili na zabavu, ili na koncert pevača kojima je njen muž pisao pesme. Marinin muž je bio kompozitor i to jedan od onih koji prave hitove, no nije voleo da se pojavljuje u javnosti, pa je važio za ekscentrika. Marina nije o njemu mnogo govorila, ponekad bi ga spomenula u nekoj šali, ali se šuškalo da njihov brak nije sjajan i da se održava samo zahvaljujući tome što je Marina i dalje luda za svojim mužem i čini sve da bi ga zadržala. Una nije želela u to da se meša, tako da je izbegavala svaki Marinin pokušaj da ostvare kontakt i van salona.

– Koliko imaš vremena?

Znalo se da je to prvo pitanje koje se Marini mora postaviti jer je nekoliko puta izletala iz salona s napola isfeniranom kosom.

– Imam tačno trideset i pet minuta. Avion mi kreće za tri sata, a moram da stignem i da kupim neke poklone za poslovne partnere Nemce. Dakle, napravi mi neku frizuru za putovanje, neku lepu punđu, ali da mi se ne raspadne od jurnjave ili vetra.

– Ne brini. Znam šta je najbolje.

5. Poglavlje

Una se bacila na posao oko guste Marinine kose. Vera je proverila da li su dve žene pod haubama gotove, a onda je nastavila s Unom razgovor tamo gde ih je ulazak Marine prekinuo.

– Da, Vera, ove godine idem sama. Prijaće mi da se malo udaljim od svega. Goranov odlazak je sve promenio i možda ja moram malo da razmislim o svemu.

– A doktor Boban?

– On će na neki kongres, znaš kako je to sa stomatolozima, stalno izmišljaju nešto novo i on mora da bude u toku.

– Jao, pa ni ove godine nećete zajedno?

Una je znala da mora da glumi pred mladom devojkom kako joj to ne pada toliko teško.

– Šta da se radi?! Ima vremena, nas dvoje smo dosta putovali i još ćemo putovati. Ipak je taj kongres bitan za njegovu karijeru. Mnogo je stomatoloških privatnih ordinacija danas, konkurencija te začas proguta ako nemaš nešto novo. Videla si da je i ovaj salon oživeo od kada smo uveli novu tehnologiju dubinskog pranja.

– Da, u pravu ste. A hoćete li vi u Grčku ili negde drugde?

– Ne znam, trebalo je jutros da odem do agencije, ali sam se uspravala. Kasnije ću te ostaviti nasamo kad ne bude mnogo posla, pa ću trknuti i videti neko egzotično mesto.

– Poput Balijsa?

Una se nasmejala.

– To je previše egzotično. Mislila sam na neko špansko ostrvo. A možda mogu da odem do Malte.

– Čula sam da je tamo prelepo.

– Da, i ja sam čula... Videću. Važno mi je samo da bude lepo, mirno, da ima vode i da nema mnogo ljudi. Mislim, najbolje bi bilo da ne bude ljudi uopšte, ali ne mogu da zakupim čitav hotel.

Nasmejale su se. A onda je Marina progovorila i obe ih zbunila jer nisu mislile da je ona uopšte slušala njihov razgovor. Delovalo je kao da čita neki časopis dok joj Una raščeljava kosu.

– Draga moja, ti bar razmišljaš o letovanju, a meni ni ove godine nema odmora.

– Marina, ti ionako putuješ svaki treći dan negde. Da sam na tvom mestu, odmor bi mi bio da mogu da sedam dana provedem kod kuće.

Marina se nasmejala glasno i izveštačeno, baš onako kako Una nije mogla da podnese.

– Vidiš, trebalo bi da se složim s tobom, ali ipak sam željna jednog ludog odmora, negde na Ibici s gomilom nepoznatih ljudi, negde gde mogu da idem raščupane kose i gde nema potrebe da nosim hulahopke radi poslovnog kodeksa oblačenja. Ali ti i ja očigledno nismo isti tip.

Una se u sebi složila s njom. Marini je uvek karijera bila na prvom mestu, samo je o tome pričala, a očigledno je i uživala u svim obavezama koje je sebi nametnula grabeći u životu do mesta gde je sada.

– Ti si kao moj muž. I on samo mašta o nekom mirnom mestu gde nema ljudi. Ali i njega su Bugari sad uhvatili u mašinu, traže ga da komponuje za njihove pevače i skoro da se preselio u Sofiju. Pre pet godina je kupio neku raspalu kuću na Jahorini, a onda ju je uredio, napravio bazen, podigao ogradu, sredio je za mnogo para.

Ja sam poludela kad sam saznala šta radi. Ne volim planine, mada zimi odem na Kopaonik, ali samo da bih bila sa svojim prijateljima koji tamo odlaze. Govorila sam mu da kupimo kuću negde na moru, ali on ni da čuje. No, sa svojim parama neka radi šta mu je volja. Eto mu ta kuća na Jahorini, ionako sad ni on ne može da ide. Džaba bačenog novca.

– Jahorina je lepa. Ne znam što je ne voliš.

– Dosadne su te planine, naročito leti. Bila sam jednom, tek kad je renovirao kuću. Hteo je da mi se pohvali, a kad sam videla koliko je daleko od prvog hotela, odmah sam sela u kola i vratila se. Ostavila sam njega da crkne u divljini. Nema okolo žive duše. Jeste da je kuća fantastična, ali prvi komšija je udaljen deset minuta hoda. Katastrofa!

Una je pomislila kako bi bilo lepo da je Bobanu nekad palo na pamet da kupi tako romantičnu kuću na usamljenom mestu gde bi mogli da odu i budu nasamo.

– Ne znam, Marina, ali meni ta kuća na Jahorini zvuči kao raj za živce.

– Zašto onda ne odeš tamo? Ne, stvarno, Una, ionako niko dve godine nije bio. Održava je neki mladić iz Sarajeva i to je to. Imaš bazen, imaš sve, mada nemaš telefon. To je moj muž izričito hteo – da ne može niko da ga uznemirava kad ode. Daću ti ključeve i taj momak bi mogao da te sačeka i odvede do kuće. Neće te ništa koštati osim što moraš da poneseš dovoljno hrane ako ne misliš da ideš svaki dan kolima do hotela na doručak, ručak i večeru.

Una je na trenutak pomislila kako bi rado provela dve nedelje na Jahorini, ali je znala da to nije rešenje. Marinu nije želela da približava sebi, a imala je dovoljno novca da sebi iznajmi kuću i na nekom manje divljem mestu i time izbegne da Marini duguje neku vrstu zahvalnosti.

– Lepo od tebe, ali ima u turističkim agencijama dobrih ponuda za ovakve odmore kakav ja tražim.

No, Marina nije bila od onih žena koje lako prihvataju „ne“ kao odgovor. Kad god bi shvatila da ima načina da nekome nešto učini a da je to ne košta mnogo vremena i napora, ona bi insistirala da se

to i ostvari. Una joj se dopadala, ali je bila svesna da postoji neki zid koji ih deli. Više puta je vlasnicu salona zvala na druženje, no ova ju je ljubazno odbijala. A Marina je volela da ima mnogo poznanica koje joj duguju usluge, čisto za ne daj bože. Zato je sad bukvalno skočila sa stolice.

– Agencije uvek lažu i nikad ne mogu da ti ponude odmor kakav zaista želiš. Ne budi luda, ako voliš mir i planinu, ovo je idealno za tebe. Večeras ću s mužem videti da sve sredi s tim momkom iz Sarajeva, pa ću ti se javiti. Znam kad zatvaraš salon, tako da znam i kad bi trebalo sve da te čeka. Baš me zanima da li ćeš promeniti mišljenje o odmoru u divljini.

– Hvala, Marina, ali ja stvarno ne bih...

– Bez suvišnih reči. Hajde, požuri s mojom frizurom, zakasniću na avion.

Una je nemoćno pogledala u Veru, a ova joj je samo namignula.

6. Poglavlje

Naravno, Una uopšte nije uzela u razmatranje Marinin predlog. Čak je bila sigurna da će ova žena sasvim zaboraviti na to jer je ionako išla na put i imala previše obaveza da bi njoj organizovala letovanje. Zato je iskoristila kad se razišla gužva oko četiri sata i otišla do agencije gde je prethodnog dana već rezervisala aranžman u Grčkoj za dve osobe.

Devojka s kojom je razgovarala pokazala je neverovatno strpljenje kad joj je Una saopštila da je došlo do promena i da traži nešto samo za sebe. Pokazala joj je prospekte svih destinacija koje su imali u ponudi, ali se Uni činilo da je svuda organizacija takva da mora biti okružena gomilom porodica koje žele da provedu odmor aktivno. Na kraju je izašla iz agencije a da ništa nije uspeła da pronađe.

Rešila je da sutradan ustane na vreme i da pre otvaranja salona obiđe još nekoliko agencija za koje je znala da imaju veliku ponudu. Bobanu je rešila da ne govori ništa, ukoliko uopšte bude konta-

kta među njima. Dve nedelje do zatvaranja salona mogla je da proživi u tom ćutanju, ali je, iskreno, želela da on bude taj koji će prekinuti tišinu i izviniti joj se zbog reči koje je izgovorio prethodne noći.

Stigla je kući oko sedam sati. Videla je odmah da nema Bobanovih kola, da je svetlo u ordinaciji ugašeno i da su na vratima spuštene rešetke. Kod njega se nikad nije znalo kad će izaći iz ordinacije, nekad bi imao pacijente i do devet uveče, ali je bilo očigledno da je danas imao neke druge planove. Uzdahnula je, želeći da od sebe odagna sumnje koje su je mučile. Zaista se nadala da će ga zateći kod kuće, da će je pitati da odu na večeru, makar i s njegovim kolegama zubarima i protetičarima. Ovako, znala je da od pomirenja još nema ništa.

Istuširala se i napravila sebi salatu. Nije bila gladna, ali je bila svesna da ceo dan ništa nije stavila u usta osim onih nekoliko kafi koje je popila u salonu. Na televiziji se davao dobar film i bar je to uspelo na neko vreme da joj otera misli od bračnih problema. Ali kad se film završio, ponovo je osetila očaj i usamljenost. Gledala je veliki Goranov portret, uramljen kad je on otišao za Ameriku, i pitala se da li je moguće da je do njegovog odlaska sve bilo samo laž i da se tek sad vidi kako je njen i Bobanov brak opstajao samo zato jer su imali zajedničko dete. Pokušavala je da se seti kako su izgledale sasvim obične večeri, poput ove, dok je Goran bio tu. Ona bi došla iz salona mnogo ranije, napravila bi večeru, a onda bi sve troje seli i večerali. Goran bi držao glavnu reč, pa bi se odmah posle jela obukao i izašao, a muž i žena bi seli u dnevnu sobu i gledali televiziju sve dok se jednom ne bi prispavalo. Onda bi oboje otišli u svoju spavaću sobu i ponekad bi vodili ljubav, a najčešće bi brzo utonuli u san. No, tad se Uni nije činilo da je nešto pogrešno. A sad je sve to izgledalo mnogo praznije.

Zazvonio je njen mobilni. Potrčala je ka obešenoj torbici koju nije ispraznila kad je došla kući, već ju je samo stavila na čiviluk. Nadala se da bi to mogao biti Boban jer je imao običaj da se javi gde je ukoliko bi otišao od kuće pre nego što bi se ona vratila iz salona. Ali to nije bio njegov broj.

– Halo?

Čulo se pucketanje i veza je bila jako loša, ali kad se javio Marinin glas, sve je postalo jasnije.

– Draga moja, zovem te iz Berlina, pa ne znam kako me čuješ.

– Marina?

– Ja sam, ja sam, nisi valjda mislila da sam zaboravila na tebe. Ne zaboravljam ja tek tako kad nešto obećam. Sve je sređeno. Nisam razgovarala s mužem, on je opet u Sofiji i ne javlja mi se na telefon. Možda je s onim svojim pevačima, a možda je i s nekom kućkom, nekom sisatom Bugarkom.

Odzvanjao je opet onaj smeh koji je Unu iritirao.

– Šalim se, naravno, ne bi mene moj Stefan prevario. Ali rekla sam mojoj sekretarici da ode do kuće i potraži mi u Stefanovom adresaru broj tog Halida, tog momka. On će te čekati u Sarajevu kad god budeš došla i kako god – kolima, avionom, ti odluči. Mada, iskreno, moj savet ti je da ideš kolima, da bi tamo mogla bar malo da se krećeš jer će ti otpasti noge ako se osloniš na pešačenje. Ja se vraćam sutra uveče i dolazim u salon prekosutra ujutru da mi malo osvežiš pramenove, danas sam primetila da nisu onako sjajni kako ja volim. I tada ćemo se sve dogovoriti.

– Ali, Marina, ja neću...

– Ne čujem te dobro... Šta si rekla?

Veza je počela da puca ili se bar tako činilo, jer je Uni palo na pamet da Marina namerno glumi kako je ne čuje da bi završila ovaj razgovor.

– Rekla sam ti hvala, ali ja neću da idem.

– Veza je užasno loša. Sada ću da prekinem, pa se vidimo prekosutra. Ljubim te.

I veza se zaista prekinula. Una je bila besna. Ta žena je bila beskrupulozna čak i u sklapanju prijateljstva. Rešila je da joj kaže u lice kako ne želi da ide u kuću njenog muža i da joj jasno stavi do znanja da nema potrebe da joj čini usluge. Tako nervozna, Una je otišla u svoj bračni krevet i nije čula muža koji je negde oko jedan sat ujutru legao na svoju stranu kreveta.

7. Poglavlje

Sutradan je Veri prepričala razgovor s Marinom, a muškobanja-sta radnica se grophotom smejala.

– To i liči na nju, napadna je i misli da ima moć nad ljudima. Ali opet, ja ne vidim zašto vi ne prihvatite tu ponudu. Ne obavezuje vas ona ničim. A takvo letovanje bi vam prijalo. Ako je tako kao što Marina kaže, mogli bi baš lepo da se odmorite.

– Slažem se, Vera, ali nema potrebe da idem u nečiju kuću. Mogu da iznajmim kuću ili apartman na Jahorini. Neću da izgleda kao da sam neko ko sebi ne može da priušti letovanje. Pogotovo takvo.

– Mislim da se opterećujete glupim stvarima. Nije tu problem u novcu. Zna Marina da ga vi imate dovoljno. Ona samo želi da nešto učini za vas jer je već duže vreme odbijate kao prijateljicu.

– Uf, s takvom ženom ne bih mogla da se družim. Prenapadna je i prebrza za moj ukus. Od njenog gledanja na sat i zvonjave telefona ponekad mi se vrti u glavi.

– Znam, ali nije ona toliko loša. Samo se loše ponaša.

Una je slegla ramenima.

– Ne znam. Možda si u pravu. Ali ipak ću odbiti njenu ponudu.

Popodne je Uni bilo loše. Kako je malo jela prethodnog dana, zboleo ju je stomak. Bio je osetljiv, reagovao je na svaku promenu režima ishrane. Zato je ostavila Veru i jednu učenicu u salonu, pa se ranije vratila kući. Boban je bio u ordinaciji, ali je Una samo prošla pored. Bila je još besnija jer sinoć nije našao za shodno da joj javi gde je i kada će se vratiti. Napravila je palačinke – nešto slanih i mnogo slatkih, premazanih čokoladnim kremom. Taman što je sela za trpezarijski sto da jede, čula je spuštanje rešetki u prizemlju i glas asistenta Branka koji se pozdravlja s Bobanom. Ubrzo je i Boban ušao u kuhinju.

– Tu si?

Nije mu odgovorila. On je odmah uzeo tanjir, seo preko puta i poslužio se jednom slanom palačinkom. Na trenutak je Una želela

da skoči i uzme mu tanjir jer nije pravila večeru za njega, no onda se predomislila. Smatrala je da će hladnoća i ravnodušnost najviše da ga iznerviraju i primoraju ga da ozbiljno popriča s njom.

– Jesi li odlučila šta ćeš za odmor?

Mogla je da se zagrcne zbog tog jednostavnog pitanja. Skupila je svu snagu da samo klimne glavom.

– Jesi? Pa šta ćeš? Grčka? Ili si zamenila aranžman za neki drugi?

– Zamenila sam.

Nije se odala u laži.

– Reci mi. Gde si odlučila da ideš?

– To je moja stvar.

– Kako misliš tvoja? Pa u braku smo, muž sam ti, trebalo bi da znam gde ideš na dve nedelje. Nemoj da si dete, Una.

– Ni ja ne znam uvek gde ti ideš.

Bilo joj je teško da ovako razgovara s njim, ali je znala da ne sme da popusti kao što je to pre činila i da tek tako, bez imalo inata, pređe preko njegovih reči i ponašanja.

– Kako ne znaš? Rekao sam ti da imam kongres u Beču. Hoćeš da vidiš pozivnicu koju sam dobio? Dole mi je u ordinaciji, sada ću ti je doneti na uvid.

Ustao je, ali ga je Una rukom zadržala.

– Nema potrebe da je donosiš.

– Zašto onda govoriš da ne znaš kuda ja idem?

– Nisam mislila na kongres. Mislila sam na, recimo, prethodno veče.

– Bio sam s profesorom Markovićem na večeri.

– Mogao si to da mi kažeš.

– Mogao sam, ali si bila ljuta na mene i nisi spavala u krevetu sa mnom. Zato sam rešio da te pustim da malo ohladiš glavu, razmisliš kako se ponašaš i da shvatiš kako ponekad praviš glupu tenziju između nas.

Una je pocrvenela. Spustila je tanjir s napola pojedenom palačinkom i ustala od stola. Nije htela da se svađa, to je uvek mrzela. Zato su sve njene svađe završavane tako što bi ona popustila i igno-

risala razlog zbog koga je sve počelo. Ovaj put nije htela da bude tako. Krenula je ka dnevnoj sobi.

– Una? Ti to nećeš da pričaš sa mnom?

– Ne. Na takav način neću. Ti bi trebalo da razmisliš malo i da shvatiš kako se ponašaš od kad je Goran otišao od kuće. Ti bi trebalo da se zapitaš kakav si muž i kakav je ovo brak. Ja nemam odgovor na to pitanje, priznajem, ali sam svesna da nisam srećna i da se sve manje osećam kao žena.

– Ne znam šta očekuješ od mene?

– Možda samo malo ljubavi, Bobane.

Na to nije ništa odgovorio.

Una je rano legla u krevet trudivši se iz petnih žila da brzo zaspi kako ne bi morala da se suoči s Bobanom još jednom te noći. I to joj je uspelo.

8. Poglavlje

Marina se pojavila u elegantnom crnom kompletu. Iako je bila našminkana, videlo se da je plakala i da ni najskuplji puder nije mogao da prekrije podbule podočnjake. Una je unapred smislila da će joj odmah dati do znanja da ne želi da koristi kuću na Jahorini i pri tom će biti dovoljno gruba da ova nametljiva žena shvati kako od njihovog prijateljstva nikad neće biti ništa. Čak je bila spremna da je izgubi kao mušteriju samo da ne dozvoli da još neko manipuliše njenim željama.

Ali kad je videla kako Marina izgleda, u njoj se sve pomutilo.

– Šta se desilo?

– Sinoć mi je umrla tetka. Za nju sam bila tako vezana, kod nje sam odrasla. Ne mogu da dođem k sebi. A danas imam toliko sastanaka da nemam pojma kako ću izdržati.

– Primi moje saučešće. Stvarno mi je žao.

– Hvala ti, Una. Naravno, nema ništa od frizure danas, nisam raspoložena, a i nemam vremena, tako da ću doći za koji dan kad budem malo bolje. Svratila sam samo da se dogovorimo oko Jahorine.

Una se našla u nebranom grožđu. U ovakvoj situaciji nije želela da bude gruba prema Marini, ali nije znala ni način kako da joj saopšti da ne želi uslugu od nje.

– Marina, to je moglo i da sačeka. Pusti sad Jahorinu, nije važno.

– Ne, nikako, ja sam to tebi obećala, a ja sam osoba koja ispunjava svoja obećanja.

Izvadila je iz torbe novčanik, a iz njega komadić presavijenog papira.

– Ovde ti je Halidov broj. On je momak koji održava kuću. Javi mu kad dolaziš i dogovori se s njim da te sačeka. On će ti pomoći oko svega, moj muž mu fino plaća za tu kućerinu koju niko ne koristi, pa je momak sav snishodljiv. Videćeš sama, uostalom. I ništa se ne ustručavaj, osećaj se kao da si kod svoje kuće. Sad idem, a mi ako se slučajno ne vidimo do tvog putovanja, čućemo se kad odeš tamo. Imaš moj broj, nazovi.

Iznenada ju je Marina poljubila u obraz i nestala iz salona. Una je ostala s papirićem u rukama dok se Vera smejala fenirajući jednu stariju damu.

– Ona nije normalna! Kako me je samo obradila!

– Izgleda da ćete morati da odete.

– Ne pada mi na pamet.

Una je bacila papirić u kantu, ali ga je posle nekoliko sekundi ipak izvadila.

– Ako ne odem, ima da mi objavi rat.

– I ja mislim tako. Za Marinu je vaše letovanje na Jahorini gotova stvar.

– Uf! Koji sam đavo to sve pominjala pred njom?! Šta sad da radim?

Vera je slegla ramenima.

Da idete. Ko zna, možda je to sve sudbina.

– Ako mi je takva sudbina, onda bolje odmah da se obesim.

9. Poglavlje

Tri dana je Una lupala glavu kako da javi Marini da ona neće otići u kuću njenog muža, ali bi svaki put odustajala pre nego što bi okrenula njen broj telefona. Drugi aranžman nije našla, tačnije, nije ga ni tražila. Imala je previše posla, a najgore je bilo to što joj je kao mač nad vratom stajala Marina. Znala je da takva žena ne oprašta lako kad je neko zavrne, pogotovo kad su sigurne da su svoj plan sprovele do kraja.

Trećeg dana od kad je Marina ušla uplakana u salon, Una je okrenula broj telefona, ali onaj s papirića. Javio joj se ljubazan, stidljiv momak i lako se s njim dogovorila da će za nekoliko dana biti u Sarajevu oko podneva i da će se naći na ulazu hotel. Halid joj je rekao i kojim putevima može doći do Sarajeva, a Una se na kraju odlučila za onaj preko Romanije, želeći da izbegne duge vožnje dosadnim autoputevima.

Narednih dana se polako pakovala, mada ni sama nije znala šta joj je potrebno za letovanje na planini, u divljini, u nekoj kući koju nikad nije videla. Zato nije preterivala sa stvarima. Boban je video njene kofere i njeno spremanje, no nisu uopšte komunicirali. Izbegavali su se koliko god je to bilo moguće, a samo bi noć proveli u istom krevetu. To je Unu bolelo, no rešila je da ne popusti prva i da ga navede da joj se izvini ukoliko želi da sazna kuda ona zaista ide na letovanje. Ipak, delovalo je da je i Boban jednako tvrdoglav jer se savršeno uklopio u to bračno ćutanje.

Dva dana pred put nazvala je Gorana. Bilo joj je teško što će napustiti kuću na dve nedelje u takvim okolnostima. Uхватила ga je u snu.

– Mama, ti stalno zaboravljaš da bolje preračunaš vremensku razliku. Ovde je rano jutro.

– Izvini, sine, nikako da zapamtim. Nedostaješ mi, morala sam te čuti.

– Je li tu sve u redu?

– Jeste, jeste. A kod tebe? Da li ti je nešto potrebno?

– Imam sve. Kako je tata?

– Dobro je.

– I dalje radi kao crnac?

– Radi.

Mrzela je što je sin toliko ispituje za Bobana. Htela je da pričaju o nečem drugom, o bilo čemu samo ne o osobi za koju su oboje vezani. Kad je razgovor završen, Uni je bilo još gore. Pozvala je svoju pet godina mlađu sestru Ivanu. Ali ni njoj nije rekla istinu o Bobanovom ponašanju i o svemu što je muči. Samo joj je rekla da odlazi na letovanje sama.

– Boban opet ima obaveze?

– Da, opet mu je iskrasao neki kongres.

– Njemu stalno nešto iskrasne kad je to najmanje potrebno.

Una je znala da Ivana nikad nije iskreno prihvatila njenog muža. To je datiralo iz vremena kada je Una saznala da je u drugom stanju, a Boban nije bio spreman za brak. Tek je počinjao svoju stomatološku karijeru, tek je završio specijalizaciju i sasvim se okrenuo usavršavanju i sklapanju važnih doktorskih veza. Una je bila lepotica koja je napustila medicinski fakultet na drugoj godini i bacila se na izučavanje frizerskog zanata. Bobanu je odgovarala jer je oduzimala dah svojom dugom svetlom kosom i krupnim plavim očima, tako da su ga lakše prihvatili u društvu cenjenih stomatologa. Ali za brak nije hteo ni da čuje. Živeli su zajedno, a stan je plaćala njegova porodica, inače sve sami ugledni lekari zbog kojih je Boban i mogao tako brzo da otvori privatnu praksu, a jedno vreme i da paralelno radi na fakultetu. Kasnije se samo bacio na privatni posao, ali je ostao cenjen i kao stručnjak koji je uveo mnoga toga u svoj rad, ali i kao šarmantan i galantan prijatelj u društvu. Ivana je bila šokirana činjenicom da se njena starija sestra porodila, a da nije u braku. To nikad nije oprostila zetu, čak ni kad je u Goranovoj petoj godini Boban napokon zaprosio Unu i oženio se njome.

– Ivana, to što njemu iskrasne uvek nešto, moja je stvar. Nemoj i ti da mi staješ na muku. Zovem te da ti kažem da me neće biti dve nedelje tu i da mobilni neću nositi, pa nemoj da brineš što se ne javljam.

– Molim? Gde ideš bez mobilnog?

– Idem na jedan pravi odmor.

– Ni s Bobanom nećeš kontaktirati?

– Ni s njim.

– Pobogu, Una, ti imaš ljubavnika!

Una nije mogla baš da razazna da li se to njena sestra raduje takvom zaključku ili je šokirana.

– Ne lupaj gluposti, nemam ljubavnika.

– Zašto se onda kriješ od rođenog muža?

– Da vidi kako može da bude ako bih, slučajno, rešila da ga ostavim.

Una je ovo rekla kroz smeh, ali Ivana ju je razumela drugačije.

– Ostavićeš Bobana? Neka, tako i treba. Sad kad je Goran veliki i kad ima svoj život tamo daleko, možeš napokon da živiš.

– Ne, ne ostavljam ga, samo sam se šalila.

– Nisi, nisi, vidim ja da tu nešto ne valja.

– E, hajde sad da završimo razgovor, stvarno mi nije potrebno da me i ti truješ pred put. Hoću da odem mirne glave, ukoliko je to moguće.

– Dobro, ali samo još nešto da ti kažem. Ukoliko rešiš da promeniš život, ja sam svim srcem uz tebe. Samo da znaš.

Una je uzdahnula, pomislivši kako bi volela da ima nekog ko bi mogao da je miri s Bobanom, a ne samo da je rastavlja.

10. Poglavlje

Dan pred put otišla je iz salona ranije, ostavila Veri da sve isključi, zaključa i poželega joj da se i ona lepo provede ma gde da je vetar odnese.

– Vidimo se za dve nedelje.

– Lepo se provedite, Una. I uživajte na Jahorini. Ne mislite na Marinu.

– Hvala, nadam se da mi se sve ovo neće olupati o glavu kad se vratim.

Taman je izašla iz salona kad se setila jedne vrlo važne stvari, pa se vratila.

– Vera, možeš li samo na trenutak...

Izašle su napolje.

– Potrebna mi je jedna vrlo važna usluga od tebe.

Devojka ju je pogledala s poverenjem.

– Naravno! Samo recite.

– Ako moj muž na bilo koji način pokuša od tebe da sazna gde sam za ove dve nedelje, nemoj da mu odaš. Ti to jedina znaš, nisam čak ni sestri rekla jer on nju lako može da razbesni i tako navede da mu kaže i šta bi trebalo i šta ne bi trebalo. Razumeš?

Vera nikad nije postavljala previše pitanja.

– Bez brige. Za doktora ja nemam pojma gde letujete.

– Hvala ti. Jednom ću ti objasniti... a kad se udaš, ovaj moj postupak biće ti verovatno jasan i bez objašnjenja.

Poverljivo su se nasmejale jedna drugoj.

Ostatak dana Una je provela u poslednjim pripremama. Poku-povala je nešto osnovnih namirnica i odvezla auto do servisa, gde su proverili sve što je potrebno za put. Julski dani bili su topli i sve je delovalo kao da će i sutrašnji biti sunčan i prijatan. Vratila se kući negde oko šest sati i spakovala sve do poslednje sitnice. Jedan veliki kofer i jedan manji prebacila je u prtljažnik. U Goranovoj sobi je ostavila trenerku koju je imala nameru da obuče za putovanje. A onda se istuširala, oprala kosu, isfenirala se, namazala nokte i legla u krevet. Boban je došao za njom ranije nego inače. Legao je i upalio televizor. Una se pravila da ju je već uhvatio prvi san.

– Ideš ujutru?

Znala je da mora da mu odgovori. Nakon toliko godina braka nije baš sebi mogla da dozvoli da ode bez reči. To ni Boban ne bi dozvolio da se desi, a scene je htela da izbegne.

– Da.

– Kolima? Nisi uzela neki aranžman sa avionskim prevozom?

– Ne.

– Dakle, ne ideš daleko.

Ćutala je. Dobro je zaključivao jer je znao da nije bila baš ljubitelj dugih putovanja kolima.

– Nisi ponela ni mnogo stvari, ali sam video da vučeš namirnice. To bi trebalo da znači da ideš u privatni smeštaj, a ne u hotel.

I dalje je ćutala i pitala se da li išta može da mu sakrije.

– To baš ne liči na tebe. A koliko vidim, nisi spakovala punjač od telefona, pa samo nagađam da si rešila da ne nosiš mobilni telefon.

Boban je bio detaljista, Una je to znala, ali sad ju je zaprepastio svojom moći zapažanja.

– Dobro, Una, dokle da ja pokušavam da te navedem da mi kažeš kuda ideš?

– Neću ti reći.

– Zašto, pobogu?

– Zato što ne želim da znaš.

– Ne misliš valjda da ću te pratiti ili tako nešto? Slobodno mi možeš reći.

– A zašto bih ti rekla? Što je važno gde ću ja ići na letovanje na koje je trebalo da idemo zajedno?

– Ne mogu dve nedelje da razmišljam kako si i šta se dešava. Nemoj da se ponašaš kao neka klinka, molim te.

– A ti znaš kako se ponašaju današnje klinke? Otkud to? Da nisi počeo da se viđaš s njima?

Iz nje je progovorila ljubomora, a to nije htela da se desi. Boban je ustao iz kreveta i počeo da se šeta, kako je uvek radio kad bi došao najproblematičniji deo rasprave.

– Lupaš gluposti, a u poslednje vreme to ti je postala navika. Šta se događa s tobom, Una? Nemoj mi reći da smatraš prirodnim i

normalnim da žena ode dve nedelje negde, a da muž ne zna gde je ona?!

– Ne, ne smatram da je to normalno i prirodno. Smatram da je to bolesno. Ali isto tako smatram da je neprirodno da muž ode od kuće i da se ne javi gde je. I smatram da je neprirodno da posle dvadeset godina braka muž i žena ne vode ljubav. I da joj on kaže kako je dosadna, neinspirativna i ostalo što si ti meni rekao.

– Prenaglio sam, u redu, ali to je brak, a ti si u poslednje vreme počela da nas analiziraš i da tražiš promene. Dvadeset godina si ćutala, sve je bilo u redu, a sad odjednom sve ti smeta.

– Izgleda da sam bila slepa. Goran mi je nadoknađivao to što smo ti i ja sve dalji i dalji, on je bio tu da priča sa mnom, da ne jedem u tišini, da za nekog činim nešto čemu će se obradovati. A kad je on otišao, ja sam shvatila da na njegovom mestu postoji praznina. Prvo sam je ignorisala, ali više ne mogu.

– I sve ovo zato što ne mogu s tobom na letovanje?

Una nije mogla da veruje da je ignorisao njeno jadanje i da je sve to sveo na jedno besmisleno pitanje.

– Ne vredi, Bobane. Ti ili ne znaš ili nećeš da razumeš. Možda je tebi ovako dobro. Ali meni nije. Sad želim da spavam, ujutru idem na put.

– Nisi mi rekla kuda.

– I neću. Nije ni važno. Ti idi u Beč i uživaj. Biće ti dobro dve nedelje bez mog lupetanja.

– Moraš da mi se javiš da si dobro.

– Javiću se. Jednom. Čisto da te rastužim što ću se ipak vratiti kući. Ne brini, zaista nemam nameru da se ne vratim. Ovo je samo letovanje, moje, samo moje.

– U redu. Kako hoćeš.

Vratio se u krevet i nije primetio Unine suze.

11. Poglavlje

Prošla je Šabac. Put nije bio loš kao što je očekivala. Pre Loznice stala je na pumpu da dospe gorivo i da se osveži hladnim sokom od borovnice. Dva mladića su u isto vreme zaustavili svoja kola i primetila je kako je gledaju. Zapitala se da li im se zaista dopada iako je bila starija od njih više od petnaest godina. Bilo joj je neprijatno i jedva je čekala da nastave put i da se njihovi pogledi više ne zaustavljaju na njoj.

Vreme je bilo fantastično. Prošla je Loznicu, pa Zvornik, a kad se našla u Bosni, izgledalo joj je kao da je na drugoj planeti. Romanija je bila najlepší deo puta. Nije bilo uobičajene gužve, mada joj je nekoliko kamiona zadavalo problem jer u krivinama nije mogla da ih prestigne. Ali nikuda posebno nije ni žurila.

A onda se pojavilo Sarajevo, nestvarni grad zakopan među planinama, predivan, veliki, nekako čudesno nasmejan i blistav. Odmah je primetila skretanje za hotel. Parkirala se pred ulazom i sačekala Halida. Dogovorili su se da u jedan sat bude tu, a ona je stigla pola sata ranije.

On je došao je s petnaest minuta zakašnjenja. Nije mu zamerila jer se s mesta gde je parkirala pružao veličanstven pogled na veliki deo Sarajeva, pa je uživala u prizoru. Halidova stara „škoda“ bila je smešna pored Uninog „sitroena“. Mladić je najpre pogledao u registraciju, a onda je ugasio auto i izašao. Una je takođe izašla iz kola. Halid je bio suvonjav mladić svetle kose i rošavog lica, ali se na prvi pogled videlo da ima dobru dušu. Gledao ju je krupnim plavim očima punim nekog čudnog divljenja i strahopoštovanja. Pružili su jedno drugom ruku, ali je Una primetila da njegova drhti.

– Ja ću vas odvest' gore. Pođite za mnom.

– U redu, hvala ti, Halide.

– A je l' gospodin Stefan dolazi ovog ljeta?

Una je shvatila da on pita za Marininog muža.

– Ne znam. Koliko mi je njegova supruga rekla, on je jako zauzet.

– Dobar je on čovjek. Novce mi uvijek šalje na vrijeme, a nikad me ne provjerava.

– Imaju oni poverenja u tebe. Marina mi je rekla da si vredan momak.

– Gospođa Marina ne voli da dolazi. Njoj se Sarajevo baška ne sviđa.

– Ona mnogo radi.

– Je l' ste vi prijatelj'ce?

Una se zbunila. Nije Halidu mogla sad da objašnjava zamršenost njenog odnosa s Marinom i zašto je došla.

– Da, jesmo. Hoćemo li da krenemo?

– Ja se zaprič'o!

Ušao je u „škodu“, a Una je krenula za njim.

12. Poglavlje

Kuća je zaista bila predivna. Iako je gornji sprat bio namenjen za spavanje, Una je odmah shvatila da te prostorije neće ni koristiti jer je u prizemlju imala jednu malu spavaću sobu, kupatilo s ogromnom kadom, kuhinju povezanu s dnevnim boravkom, koje je samo staklom bilo odvojeno od dvorišta i malog bazena dovoljnog za rekreaciju. Sve je bilo novo i uredno, a samo sloj prašine na nekim teško dohvatljivim mestima pokazivao je da tu niko ne živi.

– Izvin'te ako nije sve na svom mjestu, al' ja dođem kol'ko mogu i čistim kol'ko umijem.

– Sve je divno, Halide, hvala ti puno.

Raspitala se gde je najbliža prodavnica i shvatila da je desetak minuta vožnje od mesta gde su prošli pored velikih i raskošnih hotela. Halida je ispratila s puno zahvalnosti i gurnula mu pedeset evra koje je jedva prihvatio.

– Imate moj telefon, zovite ako nešto mogu učinit'.

– Bez brige. Ja nisam ni ponela telefon tako da ne mogu nikog da gnjavim, niti mene može neko da gnjavi. Naredne dve nedelje si sasvim slobodan, a ja ću dobro da pazim na kuću.

– Lepo se provedite!

– Hoću, hvala!

Prvo je otpakovala namirnice i skuvala sebi kafu. Sela je na ivicu bazena i gledala vrhove planine koji su se nadvijali svuda oko nje. Ograda oko kuće nije bila previše visoka tako da je mogla da vidi ogromnu, gustu šumu iza nje. No, nije je bilo strah. Čula je pesme ptica, a vetar joj je podizao kosu. Bilo je nečeg božanskog u Uni. Nije mogla da se seti kada je poslednji put bila tako opuštena. Ubrzo je i zaspala u udobnoj ležaljci.

A kad se probudila, već je padao mrak, sunce je zalazilo iza jednog obronka, nebo je dobilo čudesnu purpurnu boju. Uživala je još malo, a onda shvatila da joj postaje sveže, pa je ušla u kuću. Otpakovala je garderobu i nasmejala se sebi što je ponela nekoliko haljina i papuča s visokom petom koje je, navike radi, spakovala. To nije imala gde da obuče u ovoj divljoj lepoti. Našla je neke dobre knjige u spavaćoj sobi i odabrala jednu za čitanje. Ubrzo je ponovo pala u san, a poslednje čega je bila svesna bilo je zavijanje neke divlje životinje. Ali i to je nije plašilo.

13. Poglavlje

Prošlo je sedam dana, a Una je već zavolela ovu planinu. Probudila se i protegla u krevetu, a kroz prozor je ulazio još jedan sunčan dan. Videla je krošnje drveća kako se nadvijaju nad ogradom, čula je cvrkut ptica i požalila što vreme tako brzo teče. Ovde je naučila nešto važno o sebi, a to je da bi mogla da živi kao pustinjač i da joj samoća prija. Nije joj bilo potrebno ničije društvo, čak joj je i smetalo što je morala dva puta da odlazi do prodavnice i tamo sreće neke druge ljude koji su delovali željni razgovora i zabave. Ova kuća je bila raj, odsečen od ostatka sveta i pitala se kako je tek predivno zimi biti tu, sedeti pored kamina u dnevnoj sobi i gledati kako pahulje padaju po prozorskom oknu.

Ovo je bio i dan kad je odlučila da je krajnje vreme da se javi Bobanu. Čudno, ali nije puno mislila o njemu, o braku, o lošem odnosu koji su imali poslednjih godina, niti o svađi koja ju je ispratila. Nije joj ni nedostajao. Prethodne dve godine kad god bi išla na more sa sestrom umesto s njim bilo je drugačije. Tad se osećala očajno, razočarano i stalno se pitala šta on radi. A sad, na Jahorini, nije je bilo briga za to.

Obukla je trenerku i sela u kola. Jedva je čekala da stigne do pošte, nazove muža i da se vrati kako bi skuvala kafu i popila je kraj bazena, a onda nastavila da čita dobru knjigu njoj nepoznate francuske spisateljice, koju je našla na polici u dnevnoj sobi.

Pošta je bila prazna. Očito da je bilo prerano za letnje turiste na Jahorini. Oni su, mislila je, lutali noću, možda su se spuštali do Sarajeva i posećivali zadimljene klubove ili se prežderavali u restoranima, a onda sevali blicevima i nazdravljali alkoholom, tako da nisu uspevali da vide nešto najlepše na planini – jutro kad se magla polako diže, a sunce obasjava nepregledne visoravni svuda unaokolo. Službenica u pošti nije bila dobre volje, pa je Una morala da čeka deset minuta kako bi dobila karticu za telefon. Na kraju je okrenula broj ordinacije. Pozvonilo je nekoliko puta i javio se asistent Branko.

– Branko, Una je.

– Gospođo, vi ste? Baš smo se malopre doktor i ja brinuli što se ne javljate.

Pomislila je kako njen muž i te kako zna odgovor na to pitanje.

– Mogu li da čujem doktora?

– Naravno, samo trenutak.

Postala je nervozna. Iščekivanje muževljevog dobro poznatog glasa delovalo je kao otrežnjenje nakon sedam dana predivnog pijanstva, tokom koga je ništa nije moglo spustiti na zemlju. A sad je pad bio previše nagao.

– Pa dobro, da li si ti normalna? Što se ne javljaš?

– Dobar dan i tebi, Bobane.

Dočekaio ju je na nož. Nije Una ni mislila da će biti drugačije, mada je želela da je bar ovaj put iznenadi i uradi nešto suprotno njenim očekivanjima.

– Dobar dan bih ti rekao da si mi se javila kad si došla, a ne da me nedelju dana ostavljaš da lupam glavu da li je sve u redu.

– Kao što čuješ, živa sam. I sve je u redu. Nadam se da će ti to biti sasvim dovoljno za još ovih sedam dana koliko mi je preostalo da uživam u raju.

– A gde je taj raj?

Nije želela da mu kaže. Znala je da bi se smejaio njenom izboru mesta za letovanje, a nikako nije htela da mu daje razloga za tako nešto.

– Ni na nebu ni na zemlji.

– Molim?

– Rekla sam ti.

– Ti to mene zajebavaš? Reci mi gde si.

– Neću ti reći. A tvoj kongres? Kad ideš?

– Sutra. Vraćiću se pre tebe.

– Onda srećan put.

– Una, stani, nisi mi rekla...

Prekinula je vezu. Odjednom je opet bila ona stara Una, utučena i puna nejasnih misli. Izašla je iz pošte i zastala pored kola da udahne vazduh. Htela je tako da povrati onaj mir s kojim se tog jutra probudila. Ali znala je da neće to baš tako lako ići. Odvezla se do male pijace i kupila nešto svežeg voća, a onda s nestrpljenjem dala gas kako bi što pre stigla u kuću i bila daleko od svih problema i ljudi koji te probleme donose.

14. Poglavlje

Primetila je da je velika kapija otvorena. Ona je parkirala uvek na prilazu kući i nikad nije razmišljala da utera auto pod nadstrešnicu u prednjem delu dvorišta. A sad je neko, očigledno, bio unutra. Iako je odmah odbacila pomisao da se radi o nekim lopovima jer je bio dan, nije joj bilo svejedno kad je izašla iz svog automobi-

la i ugledala u dvorištu parkiran džip. Registracija je bila beogradska. Pomislila je da je Marina još nekome obećala kuću ili je zaboravila da neko od prijatelja njenog muža ima ključeve. Definitivno je osećala da joj je mir zauvek narušen.

Ušla je polako na ulazna vrata. Staklena vrata prema bazenu bila su širom otvorena. Videla je visokog crnokosog muškarca u tamnoj košulji i svetlim farmerkama kako stoji kraj bazena i razgovara telefonom. Mogla je da ga čuje, ali on očito nije još pri-metio da mu se neko šunja iza leđa.

– Ne mogu da verujem da daješ tamo nekoj ženi da bude u mojoj kući! Ne, nije ovo tvoje, rekla si da te ovo mesto ne zanima... Zašto si onda toliko bezobrazna da si morala meni da pokvariš odmor? Molim? A kad smo to poslednji put ti i ja jedno drugom govorili kuda idemo? Slušaj, dosta mi je svega, sad lepo tu tvoju drugaricu pronađi kako znaš i umeš, ne zanima me što se ne javlja na mobilni, šalji joj dimne signale, samo joj daj do znanja da sam ja došao svojoj kući i da ona može da skupi ove svoje prnje i da se gubi!

Una je stajala otvorenih usta. Nije uspela da se pomeri kad je on prekinuo vezu, besno bacio telefon na jednu od ležaljki i okrenuo se ka njoj. Na trenutak mu se na licu pojavila grimasa od šoka, ali ubrzo se neraspoloženje i ogorčenost vratila u vidu podignute obrve i stisnutih usana. Una je pomislila koliko je taj muškarac lep, zgodan, visok. Njegove crne oči bile su poput strašnog suda. Prošlo joj je kroz glavu kako je šteta što je stisnuo usne i tako sakrio njihovu punu lepotu. Imao je nešto sedih u kosi, koje su se isticale na suncu, ali i da ih nije imao, Una je smatrala da bi trebalo da ih oboji jer su mu davale neku čudnu dozu zrelosti koje njegovo prelepo lice nije moglo da ima.

– Pretpostavljam da si ti Marinina prijateljica?

Nije se primakao da je upozna, da joj pruži ruku. Stajao je na nekoliko metara od nje i samo ju je besno posmatrao.

– Da. Ja sam Una.

– A znaš li ko sam ja?

Una je osetila kako polako počinje da crveni.

– Pretpostavljam da si ti Marinin muž, Stefan.

– U ovom trenutku je to najmanje važno. Važnije je da sam ja jedini legitimni vlasnik ove kuće i da moja žena nema nikakvog prava da pušta bilo koga ovde.

– Ja... stvarno ne bih volela da se ljutiš na nju... A ja nisam znala da je tako, inače ne bih...

Mucala je i samoj sebi je delovala kao smotana učenica koja pokušava uzalud da slaže profesora. A Stefanova obrva je polako počela da se spušta. Prekrstio je ruke i počeo da je gleda zainteresovano.

– Nisam ja ni planirala sve ovo... Desilo se slučajno... Ali, evo, ja ću odmah da pokupim svoje stvari i da se vratim kući, nije nikakav problem.

Krenula je ka vratima sva u haosu. Nije njoj bila frka od toga što mora pre vremena da prekine svoje neobično letovanje, već je bila zbunjena kako Stefanova pojava deluje na nju. Kolena su joj klecala, vrtelo joj se u glavi, nije mogla da sastavi ni prostu rečenicu a da ne zamuca. Imala je dovoljno godina da shvati o čemu se radi – privlačio ju je, bio je od onih muškaraca koji kao grom pogađaju u najosetljiviji deo ženskog bića, tamo negde između srca i prepona, u stomak, odakle se reakcije šire na sve strane. Prvi instinkt joj je govorio da mora da pobjegne.

– Una? Tako se zoveš, zar ne?

Zastala je.

– Da.

– Kako to da te ja nikad nisam upoznao? Čak te Marina nikad nije spomenula? Radiš s njom?

– Ne... Ja držim salon u koji ona dolazi. Nismo baš prijateljice, pre smo poznanice.

– Pa da, ona poznanicama daje moju kuću. Prijateljicama bi je, moguće, poklonila. Ali sva sreća da njene bajne prijateljice vode drugačiji život, pa ih ne zanima ovo mesto bogu iza nogu. Ovde nema salona, tretmana, koktela, žurki i bogate elite, pa im ne bi bio neki poklon.

Una je shvatila da su Stefan i Marina dva različita sveta. Čula je za njega da je sjajan kompozitor, a i izgledao je kao da dolazi iz Marininog bogatog poslovnog sveta, no njegove reči su potpuno otkrivale neku drugu sliku. A tome je išla u prilog i činjenica da je kupio kuću na ovakvom mestu.

– Izvini što sam bio ovako neprijatan, ali moraš da me shvatiš. Radio sam više od tri nedelje bez prestanka, završavao sam neke projekte u Bugarskoj i samo sam mislio kako ću odmah, čim sve dovedem do kraja, doći ovde, daleko od ljudi, isključiti telefon i odmarati se kao u raj.

Nasmešila se.

– Shvatam o čemu pričaš. Ja telefon nisam ni ponela, kao da sam znala da je to ovde najgluplja stvar koju čovek može imati.

Sada se i Stefan nasmešio. Una je videla pravilni niz zuba, meke usne, rupice-smejalice i malene bore oko očiju. Više mu iz zenica nije izbijao bes.

– Da, glupo je zameniti pevanje ptica s bilo kojom melodijom mobilnog. Onda shvataš kako mi je bilo kad sam ušao u kuću i primetio stvari i video da neko boravi tu?

– Shvatam te. I stvarno nema potrebe da se izvinjavaš. Nemam nikakva prava da ti narušavam mir u sopstvenoj kući i strašno mi je žao što se sve ovo desilo. Odmah ću se spakovati i krenuti.

– Čekaj... polako. Jutro je i imaš ceo dan za odlazak. Nemoj da ispadne da sam baš toliko loš domaćin i da te izbacujem naglavačke. Uostalom, nisi ti kriva, nisi mogla da znaš Marinin i moj odnos prema nekim stvarima. Ja sam vozio celu noć i baš bih popio jednu dobru kafu. Ima li kafe?

– Ima... kupila sam je pre neki dan.

– A ti? Jesi li ti za kafu?

– Pa... nisam je ni ja popila jutros, ostavila sam to da uradim natenane kad se vratim, ali...

– Hajde, sedi ovde, ja idem da se istuširam na brzinu, pa da malo dođem sebi, a onda ću nam skuvati kafu.

Stajala je kao paralisana. Nije znala da li da prihvati ovaj poziv ili da ipak pobegne što pre od njega.

– Una? Hajde, nemoj da se sad osećam loše što sam bio onako neprijatan. Molim te, popij kafu sa mnom.

– U redu. Ali dok se ti budeš tuširao, ja ću je skuvati. Može?

U Stefanovim očima sinula je jedna čudna iskra, nešto poput kratkog iznenađenja.

– Ta ideja mi se dopada. U redu. Biću brz, nisam od onih muškaraca koji se tuširaju sat vremena i pevaju.

Oboje su se nasmejali, a Una je tog trenutka shvatila da je upala u opasnu zamku sudbine.

15. Poglavlje

– Znači, toliko ti se dopalo da si pomislila da bi mogla ovde da živiš?

Una je klimnula glavom. Više od sat vremena su sedeli u ležalj-kama i pričali. On je njoj govorio o tome kako se zaljubio u ovo mesto čim ga je video, a ona njemu kako je podelila njegova osećanja. Uni je postajalo sve prijatnije. Prvobitna zategnutost koju je osećala u njegovoj blizini polako je nestajala. Bili su slični u pogledima na život i, što su duže razgovarali, činilo se da to sve jače shvataju.

– Da je to moguće, ne bih ni trenutak razmišljala i kupila bih jednu ovakvu kuću, a onda bih se oprostila od nekoliko dragih ljudi i pobegla da povratim duševni mir.

– A zašto misliš da to nije moguće? Ne koštaju ovakva imanja mnogo, ako si na to ciljala.

– Ne, nije stvar u novcu. Više u...

Zastala je. Nije ni sama znala šta bi joj bila prepreka da živi kako hoće.

– U čemu, Una? U tvom braku?

Na trenutak je bila iznenađena kako on to zna da je ona udata, ali se onda setila da je sigurno video burmu na njenoj ruci. Mahinalno je skupila prste u šaku.

– Verovatno. A i vremenom bi presušio novac. Za godinu, dve, deset, svejedno.

– Znaš, moj san je da živim ovde. I ja ću ga uskoro, nadam se, ostvariti. Mene tu ništa ne može da spreči. Ovde ću komponovati, a samo ću s vremena na vreme silaziti iz ove prirodne divljine u onu ljudsku divljinu, da divljacima prodam plodove svog rada. Ja volim svoj posao, volim muziku, i divno je što to mogu da radim ovde i što nisam vezan za neku kancelariju u betonskoj dvadesetospratnici.

– Da, to je tvoja prednost. Ali ja to ne mogu. Jedino da otvorim salon za šišanje divljih životinja i da očekujem da mi plate u žirevima.

Stefan se grohotom nasmejao. Una je krišom posmatrala kako je zabacio glavu dok se smejaio njenoj šali.

– Pa, ne verujem da divlje životinje žele šišanje, njima to priroda sama obavlja. Ali mogla bi da promeniš posao, pa da živiš na ovaj način.

– Koji posao mogu da radim ovde? Majstor sam za frizure, a ostalo bih morala da naučim. A ne znam šta bih izabrala.

– Umeš li da kuvaš? Da spremaš?

– Naravno. U braku sam dvadeset godina.

– Eto, možeš to da radiš. Tvoj muž neka bude taj „leteći“ član ekspedicije, neka on odlazi u civilizaciju, a ti možeš da budeš kod kuće non-stop.

Una se gorko nasmejala pomislivši kako Boban nekoliko meseci godišnje boravi na ovoj planini.

– Nemoguće!

– Zašto?

– Prvo, moj muž je zubar i nikada ne bi pristao da bude ništa sem toga. A zubari smatraju da im je ordinacija dom, a kuća samo udruženi restoran sa spavaonicom. Drugo, on je od onih ljudi koji smatraju da planine postoje samo zimi, a da se leti ide na more. Svaka druga kombinacija mu je van pameti. A treće, i u mojoj kući isto sam usamljena kao i ovde, ali tamo mi usamljenost smeta, a

ovde ne. Dakle, ne moramo da se selimo na ovakvo mesto jer ne bismo ništa promenili.

Tek kad je sve ovo izgovorila, Una je shvatila da je rekla Stefanu i više nego što je želela. Nije trebalo da pominje svoj brak, niti da kuka na svog muža. To je moglo da deluje kao da mu se nabacuje, to prave dame ne čine. Ali nije znala da i Stefan želi s njom nešto da podeli.

– U pravu si. Shvatam o čemu pričaš. I ja se u svom braku osećam isto. I Marina je poput tvog muža, samo je zanima karijera, obožava da bude među ljudima jer ih gleda površno, onoliko koliko joj je potrebno da bi ona mogla da uspe u nekom svom cilju. Izgleda da je trebalo da se ona i tvoj muž nađu, bili bi idealan par.

Primitila je kako je posmatra. Ponovo je pocrvenela. Bila je sama s divnim muškarcem koji je razmišljao isto kao i ona i poštovao iste vrednosti. Mogli su da pričaju satima. Imali su slične situacije u brakovima. A što je bilo najinteresantnije od svega, bili su stotinama kilometara daleko od kuće, sami u divljini u kojoj je svakodnevica bila tako nejasna i maglovita.

Una je odjednom shvatila da ne sme da se zanosi. Imala je 45 godina, Stefan otprilike isto toliko. Dakle, bili su zreli ljudi koji se ne igraju klinačkih igara. Nekako je predosećala da je i on svestan hemije koja vlada među njima. Odavno nije imala prilike da je oseti, ali ipak je znala da je to obostrano. Okruženje im je davalo čudesnu notu romantike i misterioznosti. Prenula se. Nije trebalo da se sve ovo desi. A ako se već desilo, nije trebalo da dozvole da to ode dalje. Negde su ih čekali Marina i Boban. Negde je postojao njen dom u kome se budila tolike godine i odolevala svakoj pomisli na prevaru. Negde je i Stefan imao bračni krevet u kom je njegovo telo ostavilo ulegnuće. Ne, to nije smelo da se ignoriše.

16. Poglavlje

Naglo je ustala, što je iznenadilo mirnog i opuštenog Stefana.

– Gde ideš?

Nije mogla da ga pogleda u oči. Uzela je gornji deo trenerke koji je skinula pre pola sata i stavila ispod glave umesto jastuka, a onda pogledala ka kući.

– Mislim da treba da krenem. Ako sad pođem, kući sam popodne oko tri-četiri.

– Čekaj, ne moraš da ideš...

– Moram.

Potrčala je ka kući, ali je čula da je ustao i krenuo za njom. Ušla je u spavaću sobu kako bi se dokopala kofera, ali ju je stigao. Njegove ruke su bile oko nje. Stajao joj je iza leđa i disao u vrat. Strast je preplavila dva tela. Kad je progovorio, glas mu je bio promukao, pun muške želje.

– Ostani, Una. Ne mogu da te pustim da odeš. Ne želim. Nešto se dešava među nama. Osećaš to, zar ne?

Zatvorila je oči.

– Da. Osećam.

Ljubio ju je u vrat. Gorela je.

– Nemoj... Molim te, nemoj to da mi radiš.

– Ne sviđa ti se? Ne verujem. Sva drhtiš. I tako si topla...

– Bože... nemoj... ovo nije... dobro... ovo je prevara... dvostruka.

– Molim te, ne razmišljaj o onom životu od koga si pobjegla. Prepusti se... želim te... ne sećam se kad sam želeo neku ženu ovoliko...

Njegovi poljupci bili su jači od svakog razuma. Za samo nekoliko trenutaka znala je da će napraviti prvu bračnu prevaru. A za samo nekoliko minuta to joj više nije bilo ni važno.

17. Poglavlje

Naredna tri dana raj na Jahorini dobio je za Unu novo značenje – ljubav. Nije bilo potrebno mnogo vremena da shvati koliko je luda za Stefanom, koliko je srećna pored njega i koliko se plaši stvarnosti u koju će se kad-tad vratiti. Zajedno su se budili i dugo ostajali u krevetu da zadovolje svoje probuđene apetite za dodirima i poljupcima. Delovalo je kao da im je to nedostajalo, jer su oboje želeli da to najlepše buđenje traje što duže. Popili bi kafu zajedno, a onda bi šetali, jurili se kao deca oko drveća, ležali na travi i smejali se do iznemoglosti. U rano poslepodne zajedno bi pravili ručak posle koga bi razgovarali, kupali se u bazenu, čitali knjige ili samo sedeli jedno pored drugog i gledali se. Uveče bi otišli do Sarajeva ili nekog bližeg hotela gde bi večerali, ne obraćajući pažnju na ljude oko sebe, a onda bi se vratili u zajedničku divljinu i pili vino pod vedrim nebom. Naravno, odlazili bi u krevet držeći se za ruke i tamo ponovo otvarali apetit u strasti.

Una je pokušala da poredi prve dane svoje ljubavi s Bobanom i ovo što je sada doživljavala. Ali nije mogla da se seti kako se tada, pre mnogo godina osećala. No, činilo joj se da između nje i Stefana postoji nešto dublje od privlačnosti i duševnog slaganja, delovali su kao da su stvoreni jedno za drugo, dve polovine koje su čekale četrdeset i kusur godina da bi se spojile. Znala je da i Stefan oseća isto što i ona. Nisu trošili reči na opisivanje, ali su njihovi dodiri, pogledi, poljupci govorili više od svega. Bili su srećni jedno pored drugog i mirni, zadovoljni, bez ikakvih drugih želja, potreba i poriva.

A četvrtog dana njihovog boravka, baš kad su se vratili iz prepodnevnog šetnje, zadihani i nasmejani, s lišćem u kosi, pred kućom ih je čekala stara Halidova „škoda“. On je sedeo na haubi i posmatrao ih kako mu se približavaju. Uni je srce zalupalo, a Stefan joj je snažno stisnuo ruku pre nego što ju je pustio, svestan da taj momak ipak zna da je držanje za ruku neprimereno oženjenom muškarcu.

– Halide, otkud ti? Zašto nisi ušao u kuću?

Momak je delovao postišeno, ali je bilo jasno zašto je tako.

– Oprostite, gazda, ali nemam ključ. Dao sam ga gospođi... gospođici...

Njegova zbunjenost bi nasmejala Unu samo da nije bila u situaciji u kakvoj jeste.

– A, da, Uni si dao ključ. To sam prevideo. Pa, hajde sad unutra, da popiješ s nama kafu.

– Hvala vam, al' neću vas zadržavat'. Doš'o sam da vas nađem, ne javljate se na mobilni.

– Isključio sam ga. Je li nešto hitno?

– Ovaj... vaša žena me zvala. Ne može vas nać'. Htjela je vidjeti da li je sve u redu. Rek'o sam joj da ću doć' i da ću vas nać'.

– Hvala ti, Halide. Javiću joj se ja sad, nemoj da brineš.

– Još jednom se izvinjavam što sam smet'o.

– Nema problema, hvala tebi što se trudiš.

– Do viđenja!

– Do viđenja!

Kad su Una i Stefan ostali sami i ušli u kuću, kao da se tamni oblak navukao nad njima. Jedno vreme su oboje ćutali i gledali u pod, a onda je Stefan prvi progovorio.

– Moram da je nazovem da ne bi podigla frku oko toga šta se dešava. Nju sad zanima samo kako sam te ispratio, da li sam bio pregrub, da li sam te izbacio ili uvredio.

– Misliš da ne sumnja da...

Una je lomila prste dok je postavljala ovo nedovršeno pitanje.

– Ne verujem. Njena ljubomora se pojavi samo onda kad vidi da me neka žena peca pred njenim očima. A kako se nas dvoje retko viđamo, nema puno prilike da se to dešava.

– Šta ćeš joj reći?

– Ne znam. To zavisi od tebe. Što se mene tiće, nije mi problem ni da joj kažem istinu, da si ovde.

Prebledela je.

– Nikako! Da li si normalan?!

– Una, poznajem Marinu mnogo bolje od tebe. Njoj je stalo šta će drugi da misle o njoj i obradovalo bi je da ćuje kako sam prema tebi bio ljubazan i pustio te da ostaneš.

– Možda je tako, ali... Nemam ja poverenja u nju da se neće izlanuti o tome kad dođe u salon. Stvarno ne bih volela da neko čuje kako sam bila sama s muškarcem na letovanju.

– U redu, to razumem. Da joj kažem da si otišla istog dana kad sam došao?

– Reci joj...

– A ako bude želela da iz tvojih usta čuje kako sam te otpratio i krene u potragu za tobom? Ne znaš ti kako ona ume da bude uporna.

– Znam. Njena upornost me je i dovela ovde.

– Jednom i da ta njena osobina bude korisna drugima.

Nasmešili su se jedno drugom, ali su ti osmesi bili suzdržani jer ih je kočilo saznanje da je svakodnevnica već počela da im se meša u život, iako su mislili da je pred njima još tri dana u kojima im ništa ne može pomutiti sreću.

– Reci joj da sam otišla i da sam rekla da ću odsesti u Sarajevu do kraja odmora.

– U redu. Idem da je nazovem.

Una je klimnula glavom. Zнала je da je Stefan isključio telefon da ih ništa ne bi ometalo i da sad odlazi u spavaću sobu da ga uključi i sakrije se od njenih očiju. Da, ni ona ne bi mogla pred svojim ljubavnikom da priča s Bobanom. I ona bi se sakrila od njegovog pogleda.

Vratio se nakon desetak minuta. Una je već počela da ljušti krompir u kuhinji. Zagrlio ju je oko struka, naslonio glavu na njeno rame i ćutao. I ona ništa nije rekla. Samo se nasmešila, misleći kako je sigurna kad je u njegovim rukama i kako bi dala sve na svetu da zauvek ostane u toj kuhinji, s nožem, krompirima i njegovom glavom na svom ramenu.

18. Poglavlje

A onda je došla noć pred njen odlazak. Iako nisu o tome progovorili ni reč, oboje su znali da će ona sutra otići, a on ostati. Nisu otišli nikuda na večeru, već su spremili lignje na žaru i otvorili crno vino, pa seli pored bazena i držali se za ruke. Noć je bila sveža, ali nebo je bilo preplavljeno zvezdama. Nikad ih Una nije videla toliko. Zavaljeni u ležaljci, posmatrali su te daleke, svetlucave tačke.

– Ako sad padne zvezda, požeću da nikad ne odeš odavde.

Zadrhtala je. Te reči su oslikavale baš ono što je i ona u tom trenutku mislila.

– Drhtiš, Una. Hoćeš da ti donesem džemper? Je li ti hladno?

– Ne. Ne drhtim od zime, već od pomisli da sutra uveče neću moći da budem ovde pored tebe. Ne mogu da zamislim da... legnem u svoj krevet. Kako je to neobično... Toliko godina sam odlazila svake noći u taj isti krevet i nikad nisam ni pomislila da bih nešto drugačije poželela. U stvari, to sam radila tako mehanički, po navici, i sad ne mogu da verujem da me pomisao na taj isti krevet prokletu ubija.

– Razumem o čemu pričaš. Ja ću sutra leći u posteljину koja će mirisati na tebe, probudiću se usred noći i krenuću rukom da te pomilujem po bedru, ali te neću naći. A meni izgleda kao da sam čitav život spavao pored tebe i dodirivao tvoje bedro, kao da je ovo nekoliko dana u stvari sve što sam ikada zaista proživio. Kao da sam bio mrtav jednim nesvesnim delom sebe dok ti nisi naišla.

Una je osetila da mu glas drhti. Suze su joj krenule na oči. U grudima joj se nešto steglo, a vazduha nije bilo dovoljno da bi normalno disala. Mislila je da će pući od tuge.

– Stefane, želim da znaš da... su mi ovo bili najljepši dani u životu. Ovi i onaj kad sam rodila Gorana. Znam da se sutra sve ovo završava, ali budi svestan da će te svakog trenutka neko voleti i misliti na tebe.

– Nemoj tako da pričaš! Ja ne prihvatam da se sutra sve ovo završava.

Okrenuo se prema njoj. Lice mu je bilo osvetljeno samo mesečevom svetlošću, ali je videla sjaj u njegovim očima.

– I ja bih volela da se ne završi, ali i sam si svestan da nemamo izbora.

– Imamo.

– Kakvog?

– Ja ću doći brzo u Beograd i videćemo se.

Užasno joj je zvučalo to što je pomešao stvaran život s ovom nestvarnom ljubavi u koju su se upustili.

– Ne, nećemo se videti!

– Zašto?

– Ti imaš Marinu. Ja imam Bobana. Ne mogu da komplikujem život. Ne mogu da ti budem ljubavnica, da krišom izlazim iz kuće, da se skrivam po hotelima ili parkovima, da lažem muža kad god legnem u isti krevet s njim. Ne, ja to ne mogu, ma koliko da sam luda za tobom.

Stefan je ćutao. I on je postao svestan koliko sve to odjednom izgleda besmisleno.

– Razumeš li da ne želim da pokvarim ovo što smo imali nekim dvoličnim igrama koje bismo morali da igramo u Beogradu? Marina će mi dolaziti u salon, a ja bih morala da joj farbam kosu, da ćaskam s njom i da joj prećutkujem kako sam možda prethodnog dana spavala s njenim mužem.

– Da. Razumem. Ne želiš da ovu ljubav koju imamo kvariš prevarom.

– Baš tako.

Jedno vreme su ćutali i svako je razmišljao o onome što će sutradan izgubiti.

– Una, a šta ako ne budemo mogli da izdržimo jedno bez drugog? Šta ako poludimo i poželimo da napustimo sve i budemo sku-pa?

Progutala je knedlu. Toga se i ona plašila – snaga njenih osećanja činila se tako velikom da sebe nije mogla da prepozna.

– Ne znam. Možemo samo da se molimo da nadvlada zdrav razum.

Više o tome nisu ni reč progovorili.

19. Poglavlje

Rastanak je bio brz, kratak, uz poljubac koji su oboje prekinuli na vreme, pre nego što se pretvori u suze. Činilo se kao da Una beži, a Stefan navija da joj to i uspe. Nisu umeli da se rastanu, jer odavno, a možda i nikada, nisu se rastajali zauvek od nekoga koga su toliko voleli. Una je pamtila Goranov odlazak za Ameriku. Tada je pustila suzama da joj liju niz lice, ali je mislila da će se on brzo vratiti. Drugi put, kad je shvatila da je došao samo u posetu i da mu Amerika postaje drugi dom, ponovo je plakala, ali je mislila da sina ispraća u sreću.

Sad nije mogla ni da plače jer oduška nije bilo ni u jednom smislenom opravdanju zašto se sve to prekida. Nije mu ostavila ni broj telefona. Nije mu dala niti jedan trag kako bi je našao. Naravno, znala je da preko Marine može da dođe do salona, ali se nadala da toliko neće rizikovati. Ceo put je vozila kao zombi, dok su je slike ovih dana sa Stefanom prestizale.

Parkirala je auto ispred kuće jer je kroz ogradu videla da je na mestu njenih kola parkiran Bobanov auto. Tek kad je isključila motor, shvatila je koliko joj je teško da se susretne s domom, mužem i svim onim stvarima koje je ostavila kad je pošla u susret neočekivanoj ljubavi. Drhtale su joj ruke. Jedva je skupila snage da izađe iz kola. Uzela je kofere i polako se prošunjala kroz kapiju, želeći da bar još jedno vreme ostane neprimećena. Ali nije uspela. Branko ju je ugledao i javio zubaru koji je upravo završio s pacijentom. Tako se Una našla pred ulaznim vratima stana oči u oči s njim.

– Stigla si?

Gledala je to tako poznato lice – lice koje se godinama pred njom menjalo, dobijalo bore na čelu i zrelost u pogledu, lice koje je ljubila bezbroj puta i pored kojeg je mislila dočekati kraj života.

Odjednom je sve sa Stefanom postalo potpuno pogrešno, ružno, skoro odvratno.

– Da, kao što vidiš.

Uzeo je kofere iz njene ruke i ovlaš je poljubio u obraz, a onda otvorio ulazna vrata i ušao. Una je polako ušetala za njim. Oko sebe je videla poznate stvari, sve je bilo na mestu, Boban je bio uredan i nije se dešavalo da zatekne lom kada se vrati s puta.

– Goran je zvao sinoć, izgleda da je njegova Amerikanka trudna. Ali to još nije potvrđeno, zvaće kad budu sigurni.

Ova vest ju je pogodila kao grom iz vedra neba. Njen sin jedinac bi mogao postati otac. Radovala se, ali u isto vreme očajavala, znajući da ih je sve prevarila. Uprljala se i kao supruga i kao majka.

– Imam još jednog pacijenta, ali ću s njim brzo završiti, a onda dolazim da mi pričaš kako si se provela.

Znajući da ne može da mu kaže ni delić istine, pokušala je da skrene temu.

– Važnije je kako je tebi bilo na kongresu.

– A kako bi bilo? Dosadno, naporno, kao i obično. Mnogo puta sam zažalio što nisam otputovao s tobom. I znaš šta, rešio sam da nas sledećeg leta ništa neće sprečiti da odemo na drugi medeni mesec.

Bila je u šoku. Njen muž odavno nije govorio ovakve stvari. Nije bio od onih muškaraca koji olako pričaju o osećanjima. Već je znala da je Boban rešio da popravi neke stvari, ali se ona pitala da li je to moguće, s obzirom na to da ga je prevarila i da će to zauvek nositi kao žig.

– Idem sad, a ti se odmori.

Ponovo ju je u prolazu poljubio u obraz. Una je želela da je zgrabi, da je poljubi strasno kako je to činio Stefan, da pokaže koliko mu je nedostajala. Ali Boban je nestao iza ulaznih vrata.

Malo je prošetala kućom, kao da želi da pogleda stari nameštaj novim očima. Sve joj je bilo poznato, ali ipak strano. Želela je da se vrati u kuću na planini, da sve ovo bude san, da Boban ne postoji, da ovaj život ne postoji, da je realnost san, a san java. A onda je upalila svoj mobilni telefon. Imala je svega nekoliko poziva pov-

remeni mušterija koje, verovatno, nisu znale da je salon zatvoren zbog odmora, pa su pokušavale da preko nje zakažu šišanje. Ali bilo je i desetak propuštenih poziva s Marininog broja. Sledila se. Ta žena ju je pokušavala dobiti verovatno nakon što je Stefan razgovarao s njom i rekao joj da ne želi uljeza u kući. Ponovo se stresla od osećaja prljavštine koju je donela sa sobom u svakodnevicu. Otišla je pod tuš, ali kad je izašla iz kupatila, dobila je poziv. Bio je od Marine. Oklevala je da li da se javi, ali znala je da kad-tad mora da se suoči sa Stefanovom ženom.

20. Poglavlje

– Da li si ti živa? Znaš li da sam pomišljala da ti nađem adresu preko informacija i dođem kod tvog muža i pitam ga gde si, da li se javljaš, šta se dešava?

Una se naježila pri pomisli da se tako nešto moglo desiti.

– Evo, malopre sam se vratila... iz Sarajeva.

– Da, rekao mi je Stefan da si odlučila da tamo ostaneš. Reci mi, da li je moj muž bio mnogo neprijatan prema tebi?

– Ne, nije, stvarno se potrudio da...

– On živi u svom svetu, ponekad stvarno mislim da ga je ta muzika odvela u ludilo. Sebičan je i ne podnosi ljude, a sve ti je jasno kad mu je životni san da živi u onoj divljini. Jesi li ti videla šta je ono?!

– Pa nije loše, meni se svidelo. Lepo je za odmor.

– Ma daj, Una, tamo čovek može da skrene. Neka si se ti vratila, a mi se uskoro vidimo u salonu.

– Da, naravno...

– I još jednom, izvini zbog Stefana. Da sam znala da će on otići tamo, ne bih te poslala, ali naš brak ti je takav, ne ograničavamo jedno drugo. Možda se zbog toga volimo.

Kad je prekinula vezu, u ušima su joj samo odzvanjale reči: „možda se zbog toga volimo“. Odjednom je posumnjala u sve što je mislila da Stefan oseća prema njoj. Pitala se da li je bila previše naivna da nije videla kako je njemu dobro došla žena za krevet u onoj divljini, pa se odlično folirao i samo iskoristio njenu slabost i trenutnu ljutnju na muža. Što je više o tome razmišljala, sve joj se činilo verovatnije da je umislila ljubav, da je idealizovala odnos sa Stefanom jer na onakvom mestu, pod romantičnim nebom prepunim zvezda, u osuđenosti da se bude zajedno nije bilo teško prepustiti se lažnim emocijama i maštanju. Zato je rešila da počne ponovo, da s Bobanom pokuša da izgradi bolji odnos i što pre zaboravi na svoju prljavu prevaru.

Čim se Boban vratio iz ordinacije, rekla mu je da bi volela da idu nekuda na večeru. Videlo mu se na licu da nije raspoložen za izlazak udvoje, ali je to prihvatio. Prećutkivali su da oboje znaju kako prave kompromise. A kad ju je, nešto kasnije, u restoranu pitao za njeno letovanje, rekla mu je da je bila na Crnogorskom primorju. Poverovao joj je i ostatak večeri govorili su o nekim drugim stvarima.

Kad su se oko ponoći vratili kući i legli u zajednički krevet, Una mu se privila uz telo. Želela je da on napravi neki pokret kako bi probudio želju da vodi ljubav s njim. Mazila mu se uz vrat, ljubila ga u uvo, ali osim poljupca u čelo nije dobila ništa drugo. On je lako zaspao, a Una je znala da će za nju noć biti besana.

21. Poglavlje

Nakon nedelju dana sve se vratilo u normalu, bar je tako izgledalo. Opet je Una ustajala ujutru rano i odlazila u salon, a Boban je odlazio u svoju ordinaciju. Opet su se uveče nalazili pred televizorom i odlazili rano u krevet, u kome se svako držao svoje strane,

kao da postoji nevidljiva bodljikava žica koju nikako ne smeju preći. Opet je Una postala nervozna i razočarana. U snu bi joj dolazio Stefan i tad je bila srećna, ali ujutru bi imala strašnu grižu savesti što spava pored jednog čoveka, a mašta o drugom. Borila se sama sa sobom da ne misli na Stefana, no srce je ipak stalno šaputalo koliko je život pored drugog muškarca bio nalik na snove i na ljubav.

Goran je javio da je trudnoća njegove devojke bila lažna. To ju je potreslo. Želela je svom sinu sreću i pomirila se da više nikad neće moći da mu predugo bude blizu i da mu kontroliše život. Njegova budućnost je bila u Americi i činilo se da ga ništa ne vuče da bar poseti Srbiju. Naravno, kao majci to joj nije bilo lako da prihvatiti, ali nije mogla ni da se ljuti na njega jer je smatrala da su mu dali previše u detinjstvu i time ga pomalo otuđili od sebe. Deca koja su imala manje materijalnih satisfakcija a više ljubavi sigurno ne bi tek tako lako počeli zaboravljati roditelje.

Onda se desio i prvi susret s Marinom. Došla je na osvežavanje pramenova, ali nije nijednog trenutka spomenula Jahorinu i Stefana. Brbljala je o nekim novim ugovorima koje je trebalo da potpiše i ogovarala je ženu jednog kolege zbog toga što je na neki koktel došla u farmerkama. Uni su se toliko tresle ruke dok ju je farbala da je na kraju rekla kako joj je loše i prepustila Veri da dovrši posao. Marina se malo bunila, jer je uživala da nju, kao specijalnu mušteriju samo gazdarica doteruje, no na kraju nije imala izbora. Una se stidela da pogleda toj ženi u oči. Spavala je s njenim mužem i to ju je proganjalo. Najgore je bilo osećanje da počinje da prezire Marinu, da je gleda kao suparnicu – ženu koja ima takvo blago pored sebe a ne uživa u njemu, već juri novac, status i karijeru.

Bilo je veliko olakšanje kad je Marina napokon otišla.

Ali posle samo dva dana ona se vratila u salon. Una je opet poželela da propadne u zemlju kad ju je videla.

– Marina, otkud ti? Nisi mi se najavila? Izvini, ali imamo danas puno zakazanih mušterija i nema šanse da te negde uguram.

Naravno, ovo je bila Unina laž koju je smislila u trenutku samo da bi ovu ženu što pre otpremila iz salona.

– Ne, ne, nisam ja došla na frizuru, draga moja. Svrtila sam jer bih volela da sa svojim mužem sutra uveče dođeš kod mene kući na večeru.

Una nije mogla da veruje šta čuje. Njeno lice je očigledno lako odavalo nevericu jer je Marina odmah nastavila s osmehom.

– Stefan se juče vratio sa Jahorine i odmah je počeo da mi govori kako mu je krivo što se tako loše poneo prema tebi jer se vidi da si jedna dama i fina osoba. Znaš, on stalno gundā na moje prijateljice, ali tebe uopšte nije poistovetio s njima. Prosto ne mogu da verujem da se njemu neka moja prijateljica dopala. I ja sam onda došla na ideju da bismo mogli da večeramo zajedno, u četvoro. Sutra ću biti kod kuće, naručiću hranu iz jednog sjajnog restorana i ima da uživamo. I ja bih više želela da upoznam više, taman da zakažem kod njega da mi vidi zašto je jedan zub počeo da reaguje na toplo i hladno.

Una je znala da nikako ne može da prihvati Marinin poziv. Ne samo što nije mogla da sedi s njom, Stefanom i Bobanom u istoj prostoriji nego bi tako Boban saznao da ga je slagala gde je boravila dve nedelje. A tako banalna laž bi mu sigurno bila sumnjiva. Mozak joj je brzo radio, mada ga je u hiljaditim delovima sekunde kočilo to što je mislila kako se Stefan vratio, kako je tu, negde blizu nje.

Na kraju je ipak morala nešto da kaže Marini.

– Izvini, ali muž mi je otišao na put. Ima neke seminare, pa nećemo moći.

– Šteta! Hajde onda ti dođi sama.

– Ne bih sama, nekako mi je to nezgodno...

– Onda ćemo večerati zajedno kad ti se muž vrati, ali obavezno.

– Naravno.

Marina je otišla, a Una se uhvatila za glavu. Sve je to bilo zbrkano, opasno, kao da je klupko prevare krenulo da se odmotava – sporo, ali ipak dovoljno da se oseća strah od istine.

22. Poglavlje

Marina je u narednih dva meseca nekoliko puta pokušavala da Unu i Bobana dovede na večeru u svoju kuću, ali bi Una uvek imala neki izgovor zašto je to nemoguće. Čas je bila bolesna, čas je Boban imao zakazanu večeru s kolegama iz inostranstva, čas su došli nenajavljeni daleki rođaci iz inostranstva, i sve tako redom. Ali Marina nije odustajala. Una se već pripremala da joj otvoreno kaže kako ne želi da se druži s njom i da zauvek stavi tačku na Marininu pojavu u salonu kad se desilo nešto što ni u snu ne bi očekivala.

Tog dana je padala kiša. Nebo je potamnelo pre vremena. U salonu nije bilo mnogo posla, pa je Una rešila da ranije izađe i prepusti Veri da dovrši taj radni dan. Potrčala je od vrata preko ulice ka mestu gde je parkirala auto. Tek što se dokopala bravice, osetila je ruku na ramenu i kišobran nad glavom.

– Lepa si kad pokisneš, ali ne bih voleo da se razboliš.

Još ga nije ni pogledala, a već je znala da tu stoji Stefan, s velikim crno-belim kišobranom. Oči su im se susrele. Mnogo puta je maštala o njihovom susretu, za koji je mislila da se nikad i neće desiti. U tim maštanjima sreli bi se slučajno, a ona bi kratko zadrhtala i prošla pored njega kao da ga ne poznaje. Bilo bi joj teško, ali bi preživela jer drugog izbora nije bilo. Ali sad, kad se taj susret zaista desio, njene maštarije su pale u vodu jer je samo pri pogledu na njega osetila miris četinara s Jahorine, planinski vetar u kosi, sunce na koži. Drhtala je od želje da mu se baci u naručje, da zabije glavu u njegove grudi i zaboravi na sve ostalo.

– Stefane... bože... šta radiš ovde?

– Tražio sam te i napokon našao. Nije mi bilo lako.

– Ali kako?

– Morao sam da čekam priliku kada će Marina poći u tvoj salon, a da ja mogu nonšalantno da joj se ponudim da je odvezem. I poslednji put kad je bila, pre dva-tri dana, to se i desilo. Napokon sam

saznao gde se krije žena koja mi mesecima ne da mira. Hteo sam odmah, to isto veče kad Marina ode, dođem i čekam te dok se ne pojaviš, ali ponestalo mi je snage. Nikad nisam bio kukavica kad su žene u pitanju, ali s tobom je sve drugačije.

Nagnuo se da je poljubi. Zamalo da mu je to dopustila, ali se setila da se nalazi preko puta svog salona i da je svaka mušterija koja se pojavi iza ugla ili izađe iz salona mogla da je ugleda kako se ljubi s nekim muškarcem. Sigurno bi znali da se na kiši ne ljube bračni parovi.

– Nemoj... ne ovde.

– Onda idemo negde gde ću moći da te ljubim.

Želela je da ima snage da se odupre, ali pogledom ju je milovao i to je bilo dovoljno da krene protiv razuma.

– Kolima si?

– Jesam.

– Onda me prati.

I pratio ju je. Odvezla se u udaljeni deo grada i parkirala se pred jednom napuštenom zgradom. Stefan je ubrzo prešao u njen auto. Tad su se prepustili poljupcima, gladni jedno drugog.

23. Poglavlje

Sat i po vremena je prošlo, a Una i Stefan su i dalje sedeli u njenim kolima.

– Nedostajala si mi. I to ne mnogo, već toliko da me je sve bolelo koliko sam čeznuo za tobom.

– A ja sam se trudila da te zaboravim.

– Zašto?

– Jer je sve bilo pogrešno...

– Ja sam mislio da je baš bilo pravo.

Uzdahnula je i naslonila mu se na rame. Volela je miris njegove kože.

– Ne znam. Ponekad mi deluje da ne razlikujem šta je dobro, a šta loše, šta je san, a šta java.

– Ja ću ti reći kako to da razlikuješ.

Uzeo je njenu ruku i položio joj na čelo.

– Ovo što se ovde odvija ono je što misliš da je dobro i prihvatish kao javu.

Onda je tu istu ruku stavio na njene grudi.

– Ali ovo što ovde osećаш je prava stvarnost i jedino što je dobro jer je u stvari san.

Nasmešila se.

– Kad ti govoriš, sve izgleda jednostavno.

– Una, sve je jednostavnije nego što misliš. Život na Jahorini kakav ti i ja želimo da vodimo jednostavan je i on je jedini koji nas čini srećnima. A ljudi samo komplikuju, traže više, traže bolje i ne znajući da razlikuju sreću od zadovoljstva.

– Nije baš tako. Stefane, kako možeš da kažeš da je jednostavno kad znaš da ja imam Bobana, a ti Marinu? Kako može da bude dobro kad meni tvoja žena ulazi u salon, a ja crvenim, drhtim i ne znam koliko sam grešna što joj se smešim, a volim njenog muškarca?

– Ljubav ne može da bude grešna.

– Ti izbacuješ fraze. Lepe su, ali pogledaj nas. Sedimo u kolima, krijemo se, a za pola sata ili sat bićemo pored drugih ljudi i gledaćemo ih u oči i lagaćemo.

– Hajde da to promenimo?

– Kako? Da dođem sa Bobanom kod vas na večeru i da im objavimo da smo nas dvoje slučajno shvatili kako se volimo?

Stefan se glasno nasmejao.

– Da, da, Marina je toliko insistirala na toj večeri, ali svaki put kad bi je odbila, ja bih odahnuo.

– Nisi valjda mislio da bih ikada pristala na tu večeru? Pa, to bi bilo monstrozno s moje strane.

– Znam, ali ona je toliko uporna da sam mislio kako nema šanse da joj pobegneš. Znaš li da je ona odavno shvatila kako je lažeš, ali

to ju je još više navodilo da bude dosadna? Ne podnosi kad neko uporno neće da se druži s njom.

– Primetila sam.

– Ja ću tražiti razvod.

Zapanjeno ga je pogledala.

– Molim?

– Čula si me. Sutra ću saopštiti Marini da želim da se razvedem od nje.

– Ali... kako? Zašto?

Stefan se namrštitio.

– Kako možeš da me pitaš tako nešto? Ne želim da živim sa ženom koja nema iste poglede na svet kao ja. Da li bi trebalo da odem da živim na Jahorini, a ona da ostane ovde i da se vidamo negde na pola puta jednom godišnje? U stvari, nije to najgore. Ne mogu da živim pored nje do kraja života, a da svakog trenutka sanjam drugu ženu.

– Stefane, proći će... jednom ćeš prestati da misliš na mene.

– Ja ne želim da te zaboravim. Ne mirim se da mi navike dikti-
raju način života i osećanja. Zaljubljen sam u četrdeset i nekoj kao
da mi je dvadeset i imam i snage i volje da krenem ponovo, ali ovaj
put ka sreći i potpunosti. A ti, Una?

Pogledala ga je uplašeno.

– Šta ja?

– Da li ti isto razmišljaš kao ja?

Zadrhtala je. Koliko god da je volela Stefana i koliko da ga je
priželjkivala u snovima, nikad nije ni pomislila da je ta veza s per-
spektivom i da bi mogla da se razvede od Bobana.

– Ne... ja to ne mogu.

– Ne želiš?

– Želim! Želim više od svega da budem pored tebe, da ti i ona
kuća u divljini bude sav moj svet. Ali ne mogu da napustim ono što
imam... plašim se.

– Čega se plašiš?

– Ne znam...

– Da li misliš da ti i ja ne bismo uspeli?

– Ne, ne mislim to. Znam da bismo uspjeli.
– Pa, čega se onda plašiš?
– Ne mogu da ostavim dom u kome sam odgajala sina. Ne mogu da bacim dvadeset godina braka.

– Tvoj sin je sad čovek. Ima život koji ga vodi u njegovu sreću, ma kakva ona bila. A tvoj brak je samo olupina koju pokušavaš da pamtiš iz vremena kad je bio predivan brod. Ne može da se zakrpe rupe, ne može da se skine rđa i da se prefarba, ne može on više nikad da plovi.

Una je znala šta joj se događa. Divila se Stefanu koliko je hrabar, koliko je odlučan, kako zna da ceni život i njegovu prolaznost. Želela je da može da donese odluku tako, prema zakonima srca. I bila je na klackalici, ni na nebu, ni na zemlji. Počela je da se guši od želje da pobjegne odmah, da se sakrije na Jahorini od Bobana i prošlosti. S druge strane, vukla ju je potreba da bude realna, da ne dozvoli zanosu da napravi glupost.

– Ne, ne mogu... Molim te, izađi iz kola. Molim te.

– Una, nemoj to sebi da radiš. Budi srećna. Svaki dan može da nam bude poslednji. Nismo više tako mladi. Ne smeš da dozvoliš da se jednog dana nađeš oči u oči sa smrću i da zažališ što poslednjih dvadeset, trideset, ko zna koliko godina nisi živela onako kako si najbolje mogla.

– Izađi... preklinjem te... I nemoj da me tražiš. Ja to ne mogu.

Gledao ju je nekoliko sekundi. Na njenom licu se videlo koliko se muči, lomi, cepa. Naglo je izašao iz kola. Una je odmah pokrenula mašinu i sa škripom guma nestala, kao da beži od dela sebe koji se probudio i zapretio da uništi sve što je dotad imala.

24. Poglavlje

Njena patnja u narednih mesec dana nije promakla ljudima koji su je okruživali. Boban ju je gledao kako mršavi, kako odlazi u salon nenašminkana, a noću bi je uhvatio sa suzama na licu. Pokušavao je da sazna šta se dešava, ali Una je govorila kako ju je stigla užasna čežnja za sinom i on je u to poverovao. Težio ju je kako je umeo, no njegove reči nisu mnogo pomagale.

A kad je nakon mesec dana bilo očigledno da se njeno telo izobličilo od mršavosti, Boban je alarmirao sina i ovaj je vrlo brzo doputovao da nekako smiri majku. Susret sa sinom ju je još više izbacio iz ravnoteže. Njegova uvek čupava kosa sad je bila skroz ošišana. Crte lica su mu ogrubele. Govorio je iskrivljeno i često ubacivao reči iz slenga kojim se služila njegova devojka. Ostao je nedelju dana i nije mnogo razgovarao s majkom. Bio je dalek, a to je Uni teško padalo. Kad je odlazio, pratila ga je na aerodrom. Očekivala je da će je zagrliti i dugo plakati zajedno s njom, no on ju je samo poljubio u obraz i jednom joj kratko mahnuo pre nego što je prošao carinsku kontrolu. Goran, njen sin jedinac, samo joj doneo još više bola.

Zbog Bobana je pokušavala da glumi kako se oporavlja. Jela je na silu, pila je tablete protiv nesanice i u narednih nekoliko meseci, sve do leta, izgledalo je da se stara Una vratila. Ali i dalje joj je u mislima bio Stefan i kajala se što nije imala dovoljno hrabrosti da mu uzvрати ljubav onako kako je on očekivao.

Marina se od onog dana kad su Stefan i Una vodili poslednji razgovor nije pojavila u salonu. Una se pitala da li je to zbog razvoda ili je Stefan rekao i više nego što je bilo potrebno. Ali joj je pao kamen sa srca što bar tu ženu više ne viđa.

S prvim danima leta vratila joj se čežnja da oseti kako je pod letnjim nebom na Jahorini. Nije spominjala letovanje, a nije ni Boban. Kao da su oboje želeli da preskoče bilo kakvu priču o eventualnom zajedničkom putovanju. Njegovi odlasci na kongrese i seminare bili su sve češći, kao i njegovi izlasci s kolegama, gde mu se Una nije pridruživala od vremena kad je pala u očaj. Živela je kao robot, mireći se da će na taj način proživeti ostatak života.

25. Poglavlje

A onda se jednog juskog dana u salonu pojavila Marina. Primećivalo se da je smršala u licu. Nije ušla s osmehom, po običaju. Zastala je kad je ugledala Unu i trenutak ju je samo posmatrala, kao da na njenom licu traži nešto što bi moglo da joj odgovori na izrečena pitanja.

„Ona zna!“, pomislila je Una. Očekivala je šamar, ružnu reč, suze, bes. Ali nije očekivala ono što se narednog trenutka desilo – da joj se Marina baci oko vrata. Zbunjena, sva u čudu, Una je istrpela taj neobični zagrljaj.

– Una, draga moja, izvini što se tako dugo nisam pojavljivala kod tebe. Znam da misliš kako sam našla neku drugu frizerku, ali veruj mi da mi je kosu farbala prijateljica jer nisam jedno vreme imala volje da se krećem, a naročito da se doterujem.

Sela je u nisku fotelju u kojoj su sedele samo Una ili Vera u pauzama.

– Da li bi neka tvoja radnica mogla da te zameni, pa da odemo do kafića pored i malo popričamo? Baš sam te se uželela. Uni nije bilo nimalo po volji da sedi sa Marinom negde i razgovara. Ona ju je podsećala na Stefana i na prevaru koja je iz dana u dan sve manje izgledala prljavo, a sve više kao propuštena šansa za sreću. No, Marinin izraz lica je bio tako molećiv, a i deo Unine duše je tražio da sazna nešto o životu Stefanove žene jer bi tako možda saznala nešto i o njemu.

– Vera, da li možeš bez mene pola sata?

Vera je klimnula glavom.

– Ako ti zatrebam, biću u kafiću pored, pa me samo pozovi i dolazim.

Naručile su kapučino. Do tada su ćutale, kao da čekaju pravi momenat da progovore. Naravno, prva je počela Marina.

– Ima li nešto novo kod tebe?
– Ne, nema. Kao što vidiš, u salonu sam, kao i pre. A kod tebe?
– Kod mene je jedno vreme bilo rasulo od života. Sve se istumbalo i to u momentu kad sam mislila da imam sve i da sam sigurna od nesreća i problema. Bilo mi je potrebno mnogo vremena da opet stanem na noge i shvatim da ja ipak više vredim od toga da sedim, patim i pokušavam da popravim nepopravljivo.

Una je odmah pomislila kako je Marinina karijera negde zapela.

– Posao je u pitanju? Šta se desilo?

Marina je odmahнула rukom.

– Ma, kakav posao?! Nikad mi nije išlo bolje.

A onda se udarila rukom o čelo.

– Kako sam blesava, ti ne znaš! Kako bi i mogla da znaš kad sam učinila sve da se to ne provlači kroz medije?!

Una se namrštila. Nešto joj je govorilo da se radi o Stefanu. A strah od sledeće Marinine rečenice bio je veliki jer je ta rečenica mogla da je još više uveri da je pogrešila što nije izabrala da ipak pobjegne od stvarnosti s muškarcem koga je volela.

– Ne, ne znam. A šta to?

– Razvela sam se.

Olakšanje, oduševljenje, zanos, strah, neverica, tuga, nada – sve se to pomešalo u Uninom srcu. Bio je to kovitlac haotičnih emocija.

– Da, da, draga moja, razvela sam se. I to je došlo kao grom, samo je jedan dan došao kući, tražio da razgovaramo i rekao mi da želi razvod. Ja sam sve pokušala da saznam koji je pravi razlog te iznenadne odluke, ali on je samo govorio kako nas dvoje nismo jedno za drugo i kako naš spoj oduzima sreću i jednom i drugom. Ja sam njega stvarno volela. A mislim da je i on mene. Dugo sam razmišljala šta je to moglo da ga navede da traži razvod, a onda sam shvatila – sve je to zbog toga što sam ga ja zanemarila. Jurila sam karijeru, status, novac i potpuno zapostavila njega. Imala sam divnog muža, ali sam ja bila sebična. Da, to je razlog.

Una je želela da može da joj kaže da nije u pravu, da to nije pravi razlog zašto ju je Stefan ostavio. Želela je da vikne na sav glas

kako se razvela zbog nje, Une, zbog ljubavi koju su pronašli na Jahorini, zbog sličnosti, zbog sudbinske vezanosti, zbog svega onog što im Marina i Boban nisu uspjeli pružiti tokom dugih godina braka. Ali se suzdržala. U sebi je gledala Stefana kao romantičnog viteza, on je ispunio ono što je rekao, on se nije pokolebao da svojoj duši nađe mir i pobjegne od svakodnevice i solidnog života, iako je ona odbila da mu se pridruži. Mogao je da se predomisli, mogao je da zadrži Marinu i ode da živi na Jahorini, ali on je ipak znao šta hoće. Divila mu se.

– Žao mi je.

Izgovorila je ovu laž, a da se nije ni na trenutak pokajala.

– Biću ja dobro. Moram da ispaštam što sam bila slepa kod očiju. A tebi mogu da priznam, da se nadam kako će se on ipak jednom vratiti. Znam da je na Jahorini, sasvim se povukao u onu divljinu. Njegovi saradnici koje srećem po raznim koktelima i proslavama kažu mi da tamo komponuje i da retko, baš kad je neophodno, ide nekuda. Valjda će mu to dosaditi, možda je prolazna faza.

A Una je tad shvatila da je neverovatno koliko je ona bolje poznavala Stefana od njegove sopstvene supruge – ona je bila sigurna da se Stefan više nikada neće vratiti.

– A kako si ti, kako tvoj muž?

Bilo je mnogo lakše kad su prešli na tu drugu temu, na taj drugi brak. Razgovor se proširio na stvari koje su delovale Uni besmisleno u odnosu na ono što je saznala na početku, pa ipak je izdržala pola sata kraj te žene.

26. Poglavlje

Narednih dana Unu je proganjala slika Stefana kako sedi u ležaljci kraj bazena, sam, lep, smiren, nežan i spokojan. Bolelo ju je koliko je čeznula da ga vidi, da se nađe kraj njega. Dugo je odbacivala svaku nadu da će jednom ponovo da ga sretne, ali nakon raz-

govora s Marinom probudila se ogromna, moćna želja da se to desi. I kako su dani tekli, ona je sve više razmišljala o tome.

Sredinom jula Boban je najavio seminar u Rimu u trajanju od pet dana. Una je slegla ramenima i rekla mu da bi bilo dobro da ode tamo.

– Nikad nisi bio u Rimu. Što da ne odeš?

Boban je odmah prijavio svoj dolazak. A dva dana pred njegov put, kad je čula kako je upao u san po ritmu disanja, Una je rešila da napravi najluđi potez u svom životu. Čudno, ali ni trenutak se nije kolebala oko odluke. Nakon toga je mirno zaspala. A sutradan je u salonu obavestila Veru kako će nekoliko dana biti odsutna, ali da se mušterijama govori da je bolesna kako bi sprečila da jednom na neki način dođe do Bobana šta je zapravo učinila. Mlada radnica je bila osoba od poverenja i odmah je razumela šta joj je zadatak.

Bobana je odvezla na aerodrom ujutru, a već u dva sata popodne jurila je po krivinama Romanije, sa srcem koje je pevalo. Činilo se da nikad nije imala više sreće u iščekivanju narednog kilometra, narednog minuta. I kako se približavala Jahorini, sreća je poprimala lice pijanstva. Prepoznavala je drveće pored kojih je prolazila. Kroz otvoren prozor kola udisala je svežinu u kojoj se već jednom kupala. Grabila je svaki metar pređenog asfalta kao da se bori za život. I onda se pojavio mali putić koji je vodio do poznate kapije i poznatog džipa nehajno parkiranog.

Ugasila je motor pre prilaza kući i na leru se spustila do ograde. Tek kad je zakoračila, shvatila je da drhti od čudesno lepog straha. Pitala se kako će je dočekati, ali nije joj bilo bitno čak i kad bi je isterao, kad je ne bi prepoznao, kad bi ga našla s drugom ženom. Una je samo želela da ga vidi.

Vrata su bila otključana. Ušla je na prstima i odmah krenula ka dnevnoj sobi. Naravno, on je bio napolju, pored bazena, ležao je u ležaljci i čitao knjigu. Nije je čuo sve dok mu se nije približila na metar, a onda je skočio. Kad je prepoznao uljeza, lice mu je pobleđelo. Ali već sledeće sekunde Unine i Stefanove usne su bile spojene. Svet je postao dalek, planeta je napustila njihove noge, lebdeli su u prostoru koje drugi ljudi još nisu uspeli da otkriju. Bez reči

prepustili su se ljubavi i do ponoći su samo nadoknađivali vreme koje nisu proveli zajedno.

27. Poglavlje

Bila mu je u zagrljaju, gola, otkrivena, raščupana i nasmejana.

– Nisam verovao da je ovo moguće, ali sam svake noći sanjao kako ovako dolaziš. Izgleda da sam te prizvao u snu.

– Želela sam da te vidim. Ne, nisam se dobro izrazila. Umirala sam od želje da te vidim.

– Ne postoje reči za to koliko sam samo ja to želeo.

Očekivala je da će svakog trenutka da joj postavi pitanje šta zaista znači njen dolazak, da li će to nešto promeniti ili će ipak i ovo biti samo izlet iz njene svakodnevice. Plašila se tog pitanja jer nije imala pravi odgovor. Njen cilj je bio da ga vidi, a nije htela da razmišlja o posledicama. Vratit će se Bobanu, ali ni o tome nije htela da misli. No, cele noći Stefan joj je šaputao o ljubavi, ali nije postavio pitanje budućnosti. Polako je shvatila da ga neće ni postaviti. On je već bio siguran u isto što i Una – da će se ona vratiti u svoj život. Zato je hteo da ne kvari ono malo vremena koliko su imali da uživaju jedno u drugom.

28. Poglavlje

Četiri dana je neobični par proveo zajedno a da se nisu nijednom dotakli njihove budućnosti. Ignoricali su postojanje bilo kakvog vremena u kome neće moći da se dodiruju, ljube, sanjaju jedno pored drugog i bude se zagrljeni. Prisetili su se šetnji po šumama,

sedenja pod mesečinom, strasti od koje suze radosnice umeju da poteku. A onda je došao dan kad je Boban trebalo da se vrati iz Rima i kad je očekivao da će njegova supruga da ga sačeka na aerodromu. Una je primila njegov poziv već drugog dana od svog dolaska na Jahorinu. Pokušavao je da je nađe kod kuće, a nazvao je i Branka koji ga je zamenjivao u ordinaciji s lakšim pacijentima i od Branka je dobio informaciju da gospođu nije video dva dana i da njenih kola nema ispred kuće. Dobio je Unu na mobilni onog trenutka kad ga je uključila, jer prvog dana susreta sa Stefanom nije želela da je bilo ko ometa. Pitao ju je muž gde je, a ona je slagala da je otišla do sestre Ivane da nekoliko dana provede sa njom. Naravno, poverovao joj je, nikad Boban nije ni sumnjao u Uninu vernost. Ali je, za svaki slučaj, Una nazvala Ivanu odmah nakon tog razgovora i bez puno objašnjavanja tražila da je pokriva ukoliko Boban ipak reši da proveri da li mu žena govori istinu.

A sad je bilo vreme da krene kući kako bi uveče mogla otići po muža na aerodrom. Dok se Stefan tuširao, ona je pakovala stvari. Njemu je sve postalo jasno kad je video mali kofer ispred vrata. Una ga je gledala sa suzama u očima.

– Odlaziš?

Klimnula je glavom. Nije mogla da progovori od tuge. Stefan je prišao i zagrlio je. Tako su stajali nekoliko minuta, oboje se suzdržavajući da vrisnu. Na kraju ju je pustio iz zagrljaja i poneo koferčić do njenih kola. Stavio ga je u gepek, a onda se okrenuo ka Uni i pogledao je.

– Nemoj tako da me gledaš. Reci mi nešto. Reci mi bilo šta, makar bilo i uvredljivo. Reci mi da više ne želiš da me vidiš, da nemam prava tako da se igram s tobom. Reci mi da je sve ovo prolazno. Molim te, samo nemoj da me gledaš tako kao da se rastaješ zauvek od mene.

Čuo se muški, dubok uzdah.

– Ne mogu ništa od toga da ti kažem. Sve što sam želeo da čuješ šapnuo sam ti na jastuku. Ti sve znaš.

– Znam, ali pomози mi da lakše odem, ako je to ikako moguće.

– Sve bih učinio za tebe, Una. Ali ne traži da ti olakšavam nešto što želim da ne učiniš.

Shvatila je da od njega ne može da očekuje pomoć. Bio je u pravu, pomoći nije bilo. Mislila je da će joj srce eksplodirati koliko je patila. Ali morala je da krene. Prišla mu je i poljubila ga, ali kratko, brzo, samo da još jednom oseti te usne na svojim, ali da je ne uhvate u slatku zamku zanosa, pa da se zaboravi i još malo ostane. Vreme je teklo, a beogradski aerodrom nije bio zatvoren zbog magle, avioni su sletali na vreme i jedan čovek je očekivao da za nekoliko sati vidi suprugu.

Pobegla je u kola. Pokrenula ih. Nije želela da se osvrne, ali skrenuvši sa staze na glavni put nije odolela a da ne pogleda u retrovizor. Tamo je stajao predivan visok muškarac prekrštenih ruku, kao kip nepomičan, i gledao je za njom. Ubrzo joj je nestao iz vida.

Nekoliko kilometara dalje stala je na prvo proširenje pored puta jer nije ništa videla ispred sebe od suza. Naslonila je glavu na volan i glasno jecala. Kroz glavu su joj prolazile slike ljubavi, a upoređivala ih je s onim slikama kojima ide u susret. Zapitala se gde je smisao žrtvovanja ljubavi u ime nekih godina koje su protekle. I nije mogla da nađe odgovor.

A onda je naglo krenula u suprotnom pravcu iz koga je došla. Stefan je čuo zvuk automobila. Izašao je pred kapiju. Una je parkirala pored njega i otvorila prozor.

– Vратиću se. Obećavam ti.

Gledao ju je s ljubavlju, ali je shvatila da joj ne veruje. Ponovo je okrenula kola i mnogo mirnija krenula na put.

29. Poglavlje

Čim je sleteo, Boban je primetio da je njegova supruga drugačija. Lice joj je sijalo čudnim sjajem, a glas je delovao dublji, odlučniji i zračila je jačinom. Kada su došli kući, ispitivao je o danima

koje je provela kod Ivane, no Una je davala kratke i nejasne odgovore. Nešto kasnije u krevetu je pokušao da je zagrlji, osetio je želju za tom novom-starom ženom kojoj je osnaženje dalo dozu seksualnosti. Ali ona ga je odbila i okrenula se na drugu stranu.

Slične situacije dešavale su se nekoliko narednih noći. Bobanu je Una postajala čudna, hladna, ali privlačna na neki neobjašnjiv način i trudio se da dodirima upozna tu njenu novu stranu ličnosti. No, uzalud.

Ali Boban nije znao ni za dva jako bitna razgovora koja je njegova supruga obavila u tajnosti. Prvi je bio s njenom sestrom Ivanom, nakon čega su se dve sestre našle prepodne kod advokata potpisujući ovlašćenje kojim je s jedne na drugu prenesena obaveza oko vođenja salona. Drugi Unin poziv je bio upućen sinu Goranu. Trajao je više od pola sata. Bilo je tu ljutnje s jedne strane i objašnjenja s druge, molbi, zaklinjanja, a na kraju i blagoslova.

I napokon se desilo ono što je Una godinama želela da se dogodi, nekad je to pokušavala sama izazvati, a onda dugo samo priželjkivala u tišini. Naime, Boban je došao iz ordinacije i zatekao je u kuhinji kako pere sudove, a onda je zamolio da sednu u dnevnu sobu i porazgovaraju. Pristala je, svesna da dolazi momenat istine.

– Osećam da nešto nije u redu s tobom, Una. Da li možeš da mi kažeš šta se dešava?

Setila se koliko je samo puta ona njemu postavljala slična pitanja, a njegovi odgovori nisu bili ono što je želela da čuje. Sad je imala priliku da mu pokaže kako se osećala.

– Ne znam po čemu si zaključio da nešto nije u redu sa mnom.

– Drugačija si.

– Možda ti se samo čini.

– Pa, ja svaku noć pokušavam da te dodirnem, da ti pokažem da te želim, a ti me ignorišeš i guraš od sebe! Muž sam ti i to nije normalno ponašanje.

– Možda si sam kriv za to. Možda je trebalo to na drugi način da radiš ili si zakasnio.

– Zakasnio? Gde sam zakasnio?

– Nije pitanje gde, već zašto. A taj odgovor više nije važan. Ja tebe, Bobane, napuštam.

Sad je njegovo lice postalo za nijansu bleđe nego inače.

– Kako to misliš, napuštaš me?

Una je bila smirena kako samo može biti neko ko je doneo konačnu odluku koju bi samo smrt mogla promeniti.

– Jednostavno odlazim.

– Kuda?

– Nije važno. Želim da se razvedem od tebe.

Skočio je kao da ga je nešto ujelo. Nadvio se nad nju dok mu je brada drhtala od besa.

– Ti ne znaš šta pričaš! Kakav razvod posle ovoliko godina braka?

– Ja se nadam da će biti normalan, ljudski, bez problema.

– Ma, tebi je nešto puklo u glavi!

– Bobane, ne volim te. Želim da se razvedem. Nisam više srećna s tobom. Nisi ništa učinio poslednjih tri i po godine da mi nagovestiš da Goranovim odlaskom nisam izgubila sve što me je vezivalo za ovu kuću i za naš brak. Nisi prstom mrdnuo da mi pokažeš kako smo sad ostali samo ti i ja, upućeni jedno na drugo, pa da poverujem da ćemo u starosti, tamo negde u osamdesetoj, šetati držeći se za ruke i da će, kad jedno od nas umre, ovo drugo umreti ubrzo zbog želje da se ponovo sastanemo na onom svetu.

Počeo je da šeta kao lav u kavezu.

– Ti si počela i da buncaš! Trebalo bi da zovem psihijatra da vidi u kakvom si ti to stanju.

– Eto, o tome ti pričam. Moje reči su za tebe uvek bile buncanje, svejedno da li sam ti govorila da bih nešto popravila između nas ili prekinula, kao što to činim sad. Umesto da padneš na kolena i tražiš oprostaj što si u meni video samo majku svog deteta a ne i ženu koja želi da bude voljena zauvek, ma koliko da godina ima, ti me preporučuješ za ludaru. O tome je reč, o nerazumevanju, o razlikama, o romantici koju ti ismejavaš, a zbog koje bih ja učinila i najluđe stvari.

– Ti imaš ljubavnika! Je li tako?

Ustala je i stala hrabro pred besnog muža.

– Bobane, da li se slažeš da se sporazumno razvedemo kao ljudi?

– Nema šanse! Neću da budem razveden. Ja sam poštovan stomatolog i neću da mi raspad braka i doma kvari ugled.

Gorko se nasmešila. Drugo nije ni mogla da očekuje od njega.

– U redu. Ja mogu da živim i na taj način. Tamo gde idem nije važno da li sam potpisala neki papir i da li sam prestala da verujem u ono što je taj papir trebalo da znači. Tamo se ne pita za devojačko prezime, niti je bitno bilo šta iz prošlosti.

– Ma nemoj? A gde ti to ideš? Šta je tamo onda važno kad tako krucijalne stvari nisu?

Uzdahnula je, ali od uzbuđenosti pri pomisli na raj kome se nada.

– Tamo je važno samo da si srećan i miran. I da voliš i budeš voljen. Da, najjednostavnije stvari na svetu.

Krenula je ka ulaznim vratima. Boban nije mogao naslutiti šta će se desiti. Mislio je da Una želi samo da ode na vazduh i izduva se, zato nije pošao za njom. A nakon sat vremena kad se već zabrinuo što je nema, primetio je da njena kola nisu u dvorištu. Ispred vrata, na otiraču, ležala je koverta. Otvorio ju je i prepoznao Unin rukopis.

„Želim da znaš da sam dugo bila srećna pored tebe i da sam te volela. Vremenom ćeš shvatiti da postoje razlozi zašto smo se rastali. Sigurna sam da ćeš naći ženu koju ćeš voleti onako kako sam ja naučila da volim. I nemoj se brinuti za mene, ja sam dobro i odlazim negde gde ću biti srećna. Kad se smiriš i shvatiš da sam otišla od tebe zauvek, javi se Ivani. Ona će biti u kontaktu sa mnom. Onda ćemo završiti sve oko razvoda i rastati se kao dvoje prijatelja koji imaju veliko zajedničko blago – zajedničko dete. I nemoj pokušavati da me nađeš. Nema svrhe. Želim ti sve najlepše u životu i neka ti nebo daruje da nađeš ovu sreću koju ja imam. Ljubim te, Una.“

30. Poglavlje

Vozila je kao manijak. Dva puta su je zaustavljali zbog prekoračenja brzine, ali je njen šarm uspeo da joj omogući da nastavi nekažnjeno. Nije se zaustavljala, osim jednom na pumpi kako bi natočila benzin. Pošla je u trenerci, onako kako je izašla z kuće, ali njen plan nije imao rupe – u gepeku su bila dva ogromna kofera puna onih najneophodnijih stvari i uspomena koje nikako nije mogla da prepusti na milost i nemilost Bobanu. Nadala se da će za koji mesec on prihvatiti njenu odluku i da će pozvati njenu sestru, pa će se ljudski razvesti i dozvoliće joj da uzme još neke stvari koje su joj drage, ali koje nisu mogle da stanu u auto ovaj put.

Na Jahorini je padala kiša, ali joj to nije smetalo. Jedva je čekala da čuje kako kapi dobuju po prozoru sobe u kojoj Stefan spava. Bilo je tačno dva sata iza ponoći kad joj je otvorio vrata, u boksericama i majici. Nije mogao da razazna da li sanja kako mu je došla voljena žena ili je to zaista Una na njegovom pragu.

– Rekla sam ti da ću se vratiti.

I dalje je samo gledao u nju kao u avet.

– Stefane, došla sam. Ovaj put zauvek.

Tek tada kao da je nešto kvrcnulo u njegovoj glavi. Pustio ju je da uđe. Bila je pokisla, ali nasmejana.

– Da li ti govoriš da si sad došla i da više nećeš otići?

– Da, baš to pokušavam da ti kažem, pospanko jedan.

Zagrlila ga je i čvrsto stegla. Nakon nekoliko sekundi i sama je bila u čvrstom zagrljaju.

– Una, ne šališ se, zar ne? Ako si rešila da to bude zauvek, gde su ti stvari? Ne verujem da bi došla bez ičega.

– Što si tako sumnjičav? U gepeku su, veliki su to koferi, ipak je bilo potrebno da na brzinu odaberem sve što mi je potrebno za jedno trideset, četrdeset godina boravka u divljini.

Nasmejao se. Pogledi su im se sreli. U njima je bilo toliko ljubavi da je Una tek tad bila načisto kako je definitivno donela pravu odluku u životu.

– A sad, Stefane, mislim da bi bio red da me odvedeš u krevet i ušuškaš. Ipak sam ja celu noć vozila da bih ti došla.

Podigao ju je u naručje i odneo ka spavaćoj sobi. Una je znala da je na pravom mestu i da nikad neće poželeti da bude negde drugde.

